

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— Elveda... Gelecek yaza
buluşmak üzere!

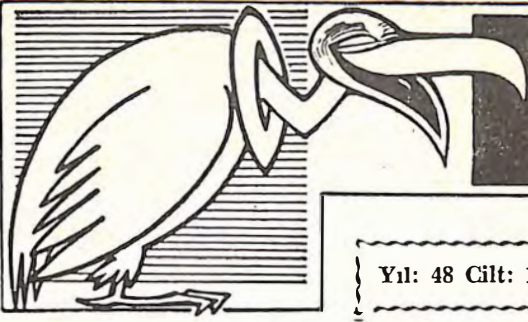
**Yaza
veda
sayısı**

sumiraya

MUTLULUK Çekilişinde
İSTANBUL'un mutena semtleri
HARBIYE ve FENERBAHÇE'de
lüks APARTMAN DAİRELERİ
sizleri de mutlu edecektir.

GARANTİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 41 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 30 Eylül 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

YAZ NASIL GEÇTİ?

EYLÜLÜN sonuna doğru günün rengi döner. Güneş sırtınızı daha az yakmaya başlar. Yapraklarda tek tük sarıya kaçanlar görürsünüz. Bir hüznün sarar çevrenizi... Havaya başka türlü bir koku dağılır. Sabah, açık pencerenizden derin bir nefes çektiğinizde:

— Sonbahar geliyor, dersiniz.

Bir yaz daha geçmiştir.

Denizin maviliğinde mora kaçan pırıltılar vardır. Akşam üstleri dışarı çıkarken:

— Üstüme bir şey alayım, hava serinledi.. düşüncesi gelir akla.. Yazlıktan dönenler, apartmanlardaki gürültülü yaşayışı şenlendirir. Şehir kalabalıklaşmaya başlar. Sinemalarda bir canlılık ve sokaklarda okul çocukları... Beyoğlu'nun vitrinleri sarı, kırmızı, mavi, beyaz renklerden; kurşuni, lacivert, kahverengiye dönüşür. Sonbahar temizliği, kış hazırlığı, odun-kömür hesapları insanları sarar. Kimisi de kendi kendisiyle bir hesaplaşmaya girip:

— Bu yazı nasıl geçirdim? diye sıcak günlerin muhasebesini yapmaya başlar.

Yolda, evde, misafirlikte birbirine raslayan dostlar sorarlar:

— Yaz nasıl geçti?

— Sorma! Nasıl geçtiğini ben de bilmiyorum. Güya yazlığa çıktık çocuklar yararlanınsın diye... Bir patırdı, bir kıyamet; derken üç kere denize ya girdim, ya girmedim.

Yazlığa çıkan şikâyetçidir, çıkımayan şikâyetçidir. Kocaman şehirlerde, gömleği terden sırtına yapışmış, ha baba de baba çalışanlar, zaten yazın kahrını çeke-çekte sonbaharı bulmuş, havalara biraz serinleyince:

— Ooooh.. demişlerdir.

Yazlığa gidip geri dönenler de, ellerine kalem kâğıdı alıp masrafları

— Türkiye'nin en büyük orkestrası kuruldu. —

üstüste yazarak, bu hikâyede ne kâr ettiklerini düşünmektedirler.

Kişiler «Her koyun kendi bacağından asılır» atasözüne göre kendi kişisel hesaplarını yapıdursunlar; bir de toplumun hesabı vardır. Bu hesabı yapabilmek için şöyle bir soru atılır ortaya:

— Türkiye'de yaz nasıl geçti?

Günlük gazetelerin manşetlerini sinema şeridi gibi gözlerimizin önünden geçirdiğimiz zaman, sıcak yaz günlerinden kalma ild kelimelerimizin önünde büyür:

Birincisi:

— Devalüasyon..

İkincisi:

— Sıkıyönetim..

Devalüasyon, Ağustos ayının hediyesidir bize. Fiyatlar alabildiğine yükseldi mi; adına enflasyon denir bu gidişin... Her enflasyonun sonu da bir devalüasyon olur.

Olur da ne olur?

Hiii... Fiyatlar yine artmaya devam eder. İktisadi hayatta bir Sıkıyönetim yoktur ki, hemen bildiri yayınlayıp:

— Fiyatların yükselmesi yasak e-

dilmiştir!.. diyelim. İktisadi durum bozuk oldukça, memleket fırsatçılarının elinde oyuncak kaldıkça, bu işe çare bulacak bir iktidar kurulmadıkça; fiyatlar durmadan artacak, artan fiyatlar karşısında para değeri düşecektir. Vaktiyle iki liraya aldığımız bir malı, dört liraya, sekiz liraya, on liraya almaya başladık mı, daha çok parayla daha az mal almış oluruz ki, paranın değerinin düştüğünü gösterir bu... Eh, vatandaşın eline geçen para, sözgelişi yedi yüz lira ise, bir vakitler ucu-ucuna getirdiği bütçesinde kocaman bir delik açılır.

— Yahu, ne oluyoruz? demeye kalmadan bir de devalüasyon geldi mi üstüne keyifler kekâ!..

Memurlara zam, fiyatlara zamdan daha az olur, liranın değeri de yüzde 66 düşürülürse, kimin işi 66'ya bağlanmış olur?

Elbette fırsatçının, vurguncunun, açıkgozün...

Geçirdiğimiz yaz bu bakıma üçkâğıtçılar bayramı olmuştur.

İşler böyle giderse, devletin borçları girtlağı aşarsa, geçim sıkıntısı Kaf Dağının doruğuna tırmanırsa; devlet kapısında dosta, yârâna, çaukalyayıcıya ulûfe dağıtılsa; devletin resmi reklâmları varakpârelere ihsan diye sunulursa, her yanda adaletsizlik alır yürürse, toplumun huzuru kalır mı?

Kalmaz elbet...

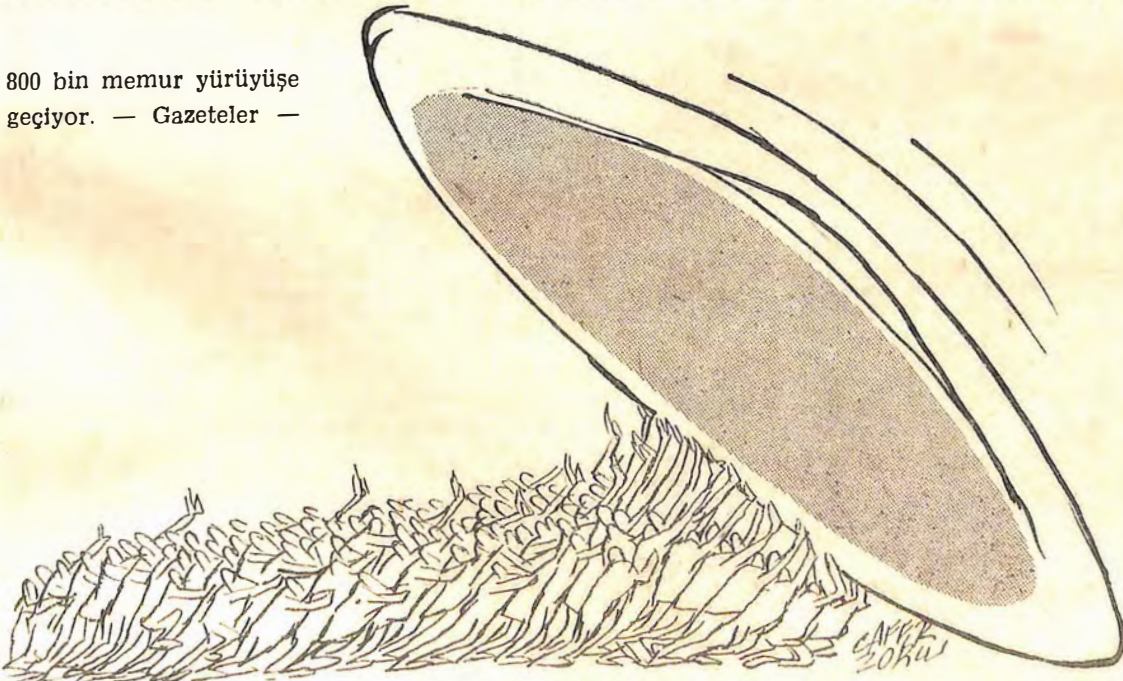
Ve her gün bir öğrenci hareketi, bir işçi eylemi, bir skandal ortalığı birbirine katıp kimsede tahammül kalmadı mı, gelsin sıkıyönetim...

Şimdi vatandaşa:

— Yazı nasıl geçirdin? diye soruldular zaman cevap veriyor:

— Devalüasyonla oyalanarak, Sıkıyönetimde yaşayarak, fiyat etiketlerinin uçuş manevralarını seyrederek...

800 bin memur yürüyüşe geçiyor. — Gazeteler —

Yazısız

AKBABA

"Kâtip benim ben kâtipim..."

Muzaffer İZGÜ

G ERÇİ şu, «Kâtipim şarkısı» gazetelere:

«Yugoslav Başbakanı ile Türkiye Başbakanı Kâtipim şarkısı konusunda tartıştılar. Yugoslav Başbakanı Mitja Ribiciç dedi ki, Kâtipim şarkısı bizimdir dedi. Türkiye Başbakanı Süleyman Demirel, «Kâtipim şarkısı» sizin değil bizimdir dedi. Bir dakikalık tartışmadan sonra, iş tathya bağlanıp, Yugoslavya Başbakanı, kâtipim şarkısının Türk'lere ait olduğunu kabul etti» diye geçti.

Yok canım, ne bir dakikada kabul etmiş Yugoslavya Başbakanı kâtipim şarkısının bizim olduğunu, ne de bir saatte. Tartışma hayli uzamış. Hiçbir şeye sinirlenmeyen Başbakanımız, kâtipliğimizin elden gitmesinde büyük bir hassasiyet göstererek, bir kızmış, bir ayağa kalkmış, nerdeyse salonu terkecekmış ama, berikiler bırakmayıp güç belâ oturtmuşlar:

— Aman ekselâns, yaman ekselâns, demişler. Demişler ama, biraz sonra, demirden, kömürden, yoldan, turizmde, döndürüp doluşturıp lafı yine kâtipime getirmişler.

Yine kızmış Başbakanımız:

— Siz inanmıyor musunuz yani kâtipim şarkısının bizim olduğuna? demiş.

Adamlar, rap diye, inanmıyoruz dememişler ama, öyle laflar etmişler ki, kâtipim şarkısını kendilerine mal etmişler. İşte o zaman Demirel'in gözüne bizim ekipteki kültür işleriyle ilgili Milli Eğitim Bakanlığının elemanı takılmış:

— Anlat kardeşim şunlara bir şey-

ler, öğrensinler kâtip şarkısının bizim olduğunu, demiş.

Milli Eğitim Bakanlığının elemanı:

— Aman efendim, neyi anlatsam ki? demiş.

— Anlat anlat, bir şeyler anlat!

— Efendim isterseniz bir hasta öğretmenin yapacağı muameleyi anlatabayım...

— Anlat... İstersen o öğretmeni bir taşra hastanesinden, İstanbul hastanesine sevkettir, daha çok ı-nansınlar...

— Olur efendim...

Başlamış bizimki anlatmaya:

— Öğretmen hastalandı. Bu öğretmenin okulu iki adet sevk kâğıdı doldurdu. Öğretmen bunun birini alır, hastaneye gider. Orada bir fiş eklerler buna, olur iki kâğıt. Muayene olur, eklerler bir reçete, olur üç kâğıt. Fakaat, o hastane bu öğretmeni tedavi etmeye yetkili değil, öğretmenden dört adet fotoğraf, yanına bir lüzum raporu, ki üç günde çıkar. Etti dört kâğıt. Öğretmen, dairesi olan Milli Eğitime gelir. Valilikten bir onay, etti beş kâğıt. Öğretmen gitti İstanbul'a. Hastaneye gidemez. Önce vali muavinini görecektir, valilik kaleminde kayıt yaptırarak. Vali muavinini önündeki bir sürü imzadan sonra, attı mı onay kâğıdına imzasını, attı, gördü mü lüzum raporunu, gördü, doğru Milli Eğitime. Önce kayıt, sonra sağlık odasına. Yazdılar mı orada da dört nüsha bir sevk kâğıdı, oldu sekiz kâğıt...

Yugoslav Başbakanı düzeltmiş:

— Dokuz, diye.

— Evet dokuz, demiş bizimkisi. Bu kâğıtları alıp gittin mi sağlık şefine, bir imza... Bir imza Milli Eğitim müdür muavini, bir imza da Milli Eğitim doktoru. Bir de aşağıdan giden evrak numarası. Vardın hastaneye, bir fiş, etti on, bir sicil kâğıdı, etti onbir... Muayeneni öldün, eline bir kâğıt, etti oniki. Bir de reçete, onüç. Reçeteyi tasdik ettirdin hastane başhekimine, evrakını mühürlettin hastane idaresine, aldın bir giden evrak numarası, gittin geri Milli Eğitime, yazdırdın bir gelen evrak numarası. Çıktın sağlık odasına. Hastane yazısından üç nüsha, etti onbeş. Git sağlık şefine müdür, git doktora imza. Sonra gel sağlık odasına, iki nüsha yazı daha, ilinin valiliğine. Parafa ettir bu yazıları, sağlık şefine, müdür muavinine, koş bu yazıları imzalatır vali muavinine. Koydur giriş numarasını, yazdır çıkış numarasını. Gel geri Milli Eğitime. Torla toparla kâğıtlarını, git geldiğin il'e. Yol parayı alacaksın değil mi, çıkart iki nüsha lüzum raporu, etti ondokuz, çıkart iki nüsha valilik onayı, etti yirmibir. Götür saymanlığa, iki nüsha bordo, etti yirmioç. İki fiş, etti yirmi-beş. Yazıldı çek, etti yirmialtı... Varsa para, git bankaya al parayı...

Yugoslav Başbakanı:

— Pekiyi, demiş, bu sizin öğretmeni doğrudan doğruya ilk muayene olduğu hastane bir yazıyla sevk edemez mi İstanbul hastanesine?

— Edemez... demiş bizimkisi.

Demirel atılmış:

— Hıh, demiş, öyle olsaydı hiç kâtipim şarkısı bizim olur muydu? Milli Eğitim Bakanlığının yetkilisi:

— Efendim, isterseniz beylere bir öğrencinin üniversiteye nasıl yazıldığını da anlatabayım?

— Yok, demiş Demirel, Dışişleri Bakanına dönmüş:

— Anlat şunlara bizde pasaport nasıl çıkarılır?

— Aman efendim, demiş Çağlayan-gil, anlatsam sabaha dek bitmez. İsterseniz aramızda bulunuz İçişleri Bakanlığında olan yetkili arkadaş, bizde şoför ehliyeti nasıl çıkarılır onu anlatsın...

Başlamış bizim İçişleri Bakanlığının yetkilisi, bizde ehliyetin nasıl çıkarıldığını anlatmaya:

— İkametgâh ilmhüaberi, demiş.

— Yaa, demiş Ribiciç.

— İyi hal kâğıdı, demiş.

— Yaa! demiş Ribiciç.

— Sabıkasızlık belgesi...

— Yaa! demiş Ribiciç.

— Ya ya, demiş bizimkisi. Hele hele ilkokul diploman yoksa, artık o muameleyi yapan polis anlaşıyor kalmış senin makine mühendislik diploman, ziraat mühendislik diploman...

— Allah Allah!...

— Allah Allah ya...

Ribiciç, şaşkın şaşkın bakıp dururken, bu kez bizim Maliye Bakanlığının yetkilisi, başlanmış serbest meslek erbabının vergi kâğıtlarının doldurulmasını, düzenlenmesini anlatmaya:

— Efendim servet beyannamesi, üç nüsha, vergi bildirim kâğıdı, üç nüsha, bono kâğıdı üç nüsha, şu kâğıdı dört nüsha, bu kâğıdı beş nüsha, bilmem ne kâğıdı altı nüsha... Tastamam otuzüç kâğıt...

— Yaa! demiş Ribiciç.

Bizim bir yetkili de kalkmış, belediyelerden nasıl ev yapma ruhsatı alınır, nasıl bir dükkân açma ruhsatı alınır, onları anlatmış.

— Pes, demiş adamlar, doğrusu pes!..

Gülmüş bizimkiler:

— Hemen şuracıkta aklımızın ucuna gelen bunlar. Size şöyle üç vatan-daş getirecektik ki, onlar anlatacaklar, sizler dinleyecektiniz. Biz kâtip milletiz kardeşler kâtip. Şarkı da bizim, kâtiplik de bizim...

— Pekiyi anladık, demişler, kâtipim şarkısı sizin... Yalnız o şeyi anlamadık, «Kâtip uykudan uyanmış gözleri mahmur», bu ne demek?

Anlatmış bizimkiler:

— Ha bakın işte, bu sözlerden de anlayın ki, şarkı bizim öz malımızdır. İnsan niye mahmur uyanır, uykusunu alamaz da ondan... İşte bizde, tüm devlet memurları, yani kâtiplerimiz, kasaba, manava, bakla-la gırtlığa kadar borç içindedirler. Hiç borç içinde yüzen bir adamın gece gözüne uyku girer mi? İşte bu yüzden de bizim memurlarımız sabahları mahmur uyanırlar.

— Güzel, pekiyi, Kâtip benim, ben kâtipim, el ne karışır», o ne demek?

— Efendim, o da bize göre... Yani demek ki, kâtip devletin malı demek, ister terfi ettiririm, ister ettirmem, kim ne karışır, o da o demek... Tamam mı?

— Tamam, demişler ötekiler. Yalnız şunu da anlayamadık, «Mendilin içine lokum doldurdum, kâtipimi ararken yanımda buldum», bu ne demek?

Gülmüş yine bizimkiler:

— O mendil içindeki lokum Personel Kanunu efendim, demişler. Kâtipi ararken yanımda buldum da. Personel Kanunu da zamlar karşısında hiçbir işe yaramıyacak, kâtipimizi yine yanımda bulacağız, aman zam yap, yaman zam yap diye, o demek...

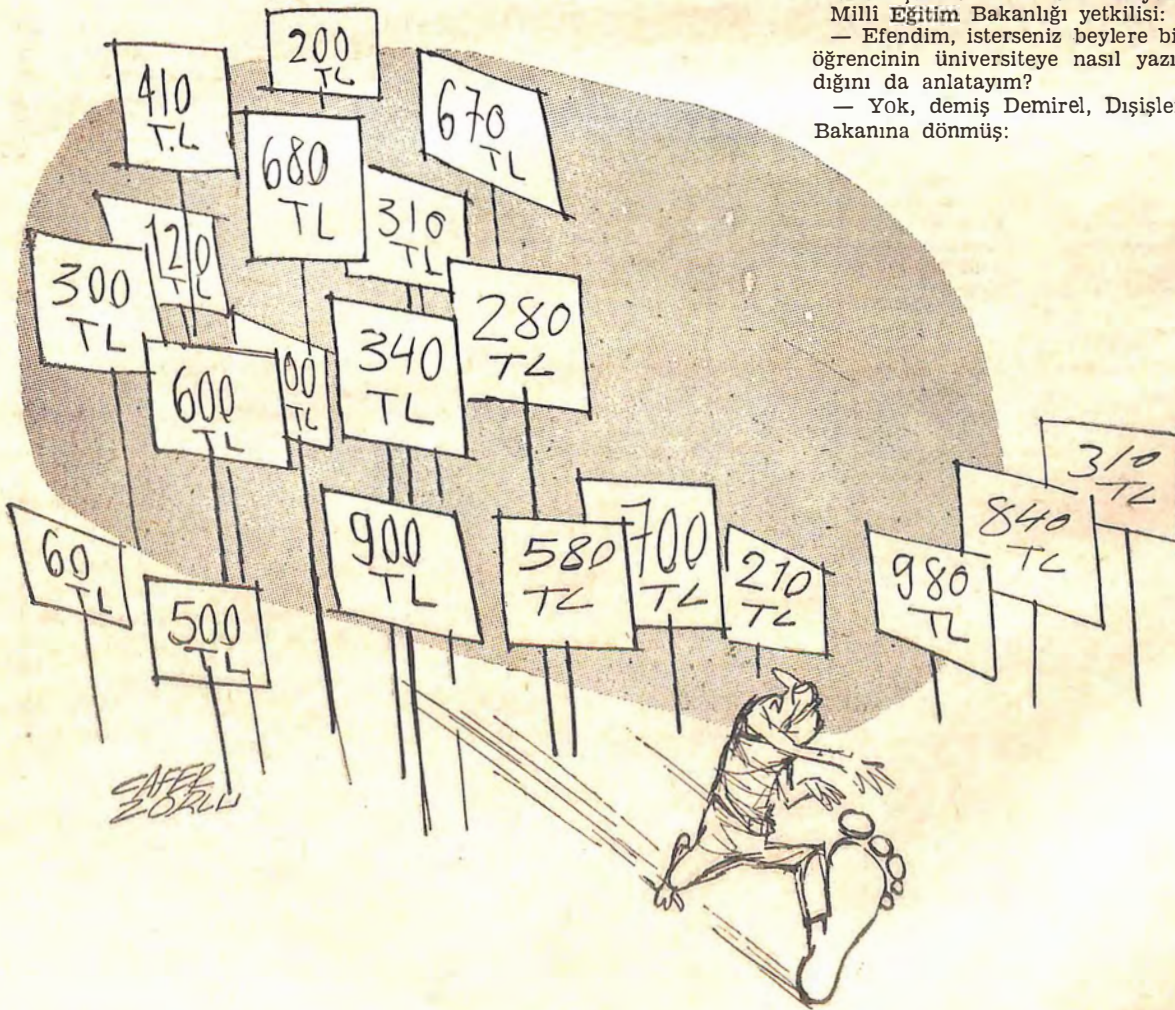
— Pekiyi, şu kolalı gömlek de ne oluyor? Hiç borçlu insanın boğazında kolalı gömlek mi olur?

Kahkaha atmış bizimkiler:

— Haa, o mu? Efendim, bir tek gömleği olan insan, gömleğinin yakası eskimesin diye ne yapar, tutar yakasına kalın bir naylon geçirir. İşte kolalı gömlek de o...

O anda kadehler, «Kâtipim Şarkısı»nın bizim olduğu şerefine kalkmış, bizim olduğu şerefine inmiş...

Muzaffer İZGÜ

TABAN FİYATLARI!

ŞAKIR ŞAKIR

İNSAN yaşadıkça her gün bir değil, üç beş yaşına birden giriyor. Komşu ülkelerin coğrafyası konusunda bile ne kadar az şey bildiğimi bu saban anlayıp bir kere daha şaştım kendi cahilliğime.

Kuzeydoğu Yunanistan'da Atos Dağı diye bir yerde manastırlar bulunduğunu duymuştum. Buradaki keşişlerin dişi düşmanı olduğunu, manastırlarının topraklarına kadın kız şöyle dursun, herhangi bir dişi hayvan bile sokmadıklarını da biliyordum. Ama bu manastırlar topluluğunun bağımsız bir cumhuriyet olduğundan hiç haberim yoktu.

Evet, komşumuz Yunanistan'ın içinde Atos Dağı Cumhuriyeti adında ikibin küsur nüfuslu bir bağımsız devletçik varmış!

Bunu da bugün o devletin başındaki papazın bir kararı dünya basınında açıklanınca öğrendim:

Başpapaz efendi bundan böyle «uzun saçlı, sakallı, serseri kırlıklı» turistlerin Atos Dağı sınırlarından içeriye sokulmayacaklarını bildirmiş. O yüzden civar berberlere gün doğmuş. Manastırları ille ziyaret etmek isteyen erkek turistlerden saçlı sakallı olanlar önce berber dükkânlarına doluşuyorlarmış ister istemez.

Şimdi şaşar mısınız, kızar mısınız? Güler misiniz, ağlar mısınız? Ölü müşünüz, öldürür müşünüz?

Ne mi var bunda bu kadar şaşacak?

Atos Dağı keşişlerinin bir fotoğrafini görseniz anlırsınız:

Hepsinin saçları omuzlarında, sakalları da göbeklerinde. En uzun saçla sakal ise Başpapaz hazretlerinde!

Gelin de sormayın:

— Bu ne pehriz, ne lâhana turşusu?

Acaba turistlerin saçları ve sakalları ile sayın keşişlerin tepelerinde ve yanaklarında biten kıl-

lar arasında ne gibi farklar vardır ki birinciler tü kaka, ikinciler ise cici, mübah ve de kanuna uygun sayılır?

Bendeniz söyleyeyim ne fark olduğunu:

— Keşişlerin saçları sakalları kendilerinin, ötekiler ise başkalarınındır!

Ama keşişlerin tutumundaki çelişkiyle fazla alay etmek haksızlık olur. Başkalarının her şeyini kendininkinden farklı görmek, aradaki benzerliklerin ise hiç farkına varmamak yalnız keşişlere özgü bir saçmalık değildir.

Çevrenize dikkatle bakar, konuşulanlara dikkatle kulak verirsiniz her gün aynı tutumun sayısız örneklerine gülümsemek imkânını bulursunuz.

Adam dünyayı dolandırarak miltimilyoner olmuş, biribirinden berbat ticaret dolaplarıyla yedi cihana ün salmıştır. Karşınıza geçer, kederle iç çekerek:

— Aaaah ah, diye inler; bu memlekette namuslu insan kalmadı ki! Her şeyden önce iş ahlâkı kurulmalı, iş ahlâkı!

Kadının yarım yüzyıllık gönül maceraları dillere dastandır; bü-

tün eski kocalarıyla âşıkları bir araya gelseler en irisinden bir anonim şirket kurabilirler. Mübarek hatun yine de iffet meleği rolünün tapulu sahibidir:

— Bugünkü kızlara bakıyorum da, vallahi midem dönüyor! Her gün bir başka oğlanla sürtüyorlar. Kudurmuşlar mı ne...

Herifçioğlu Türkiye'yi batırmışlar listesinin başındaki şanlı politikacılarımızdandır. Elinden doğru dürüst hiçbir iş gelmez; hiçbir meslekte tutunamamıştır ömrü boyunca. Buna rağmen sırf kalın bir ses, kalın bir ense, «oturaklı» bir görünüş ve kasıtlı bir tavır sayesinde Türkiye'nin kaderini etkileyecek noktalara tırmanmasını bilmiş, oralarda yıllarca saltanat sürmüştür.

İki kişiyi doyuracak miktarda nefis yemekleri iğrenç şapırtılar ve höpürtülerle gövdeye indirikten sonra yüzünüze karşı geçirerek inciler savurur:

— Eksişimiz, kaliteli adam! İktidardayken biz beş on kişi değil de elli kişi olsaydık bugün bambaşka bir Türkiye görürdünüz!

Örnekleri düzinelerle sıralamak mümkün.

Ama uzağa gitmeye ne hacet? İnsan çok daha yakınında da örnek bulabilir. Hattâ, hattâ çuvaldızı bırakıp eline bir iğnecik de alabilir:

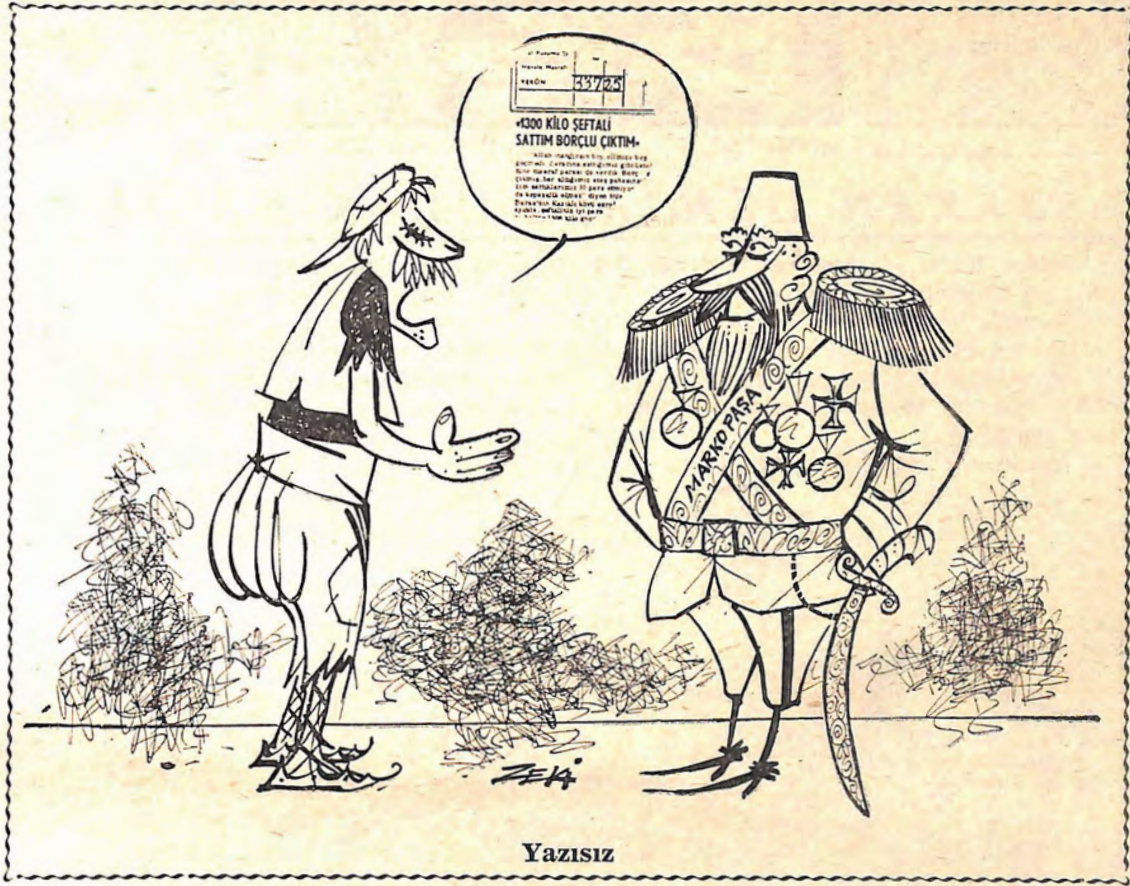
Kerata milliyetçidir, sosyalisttir, halkın yanındadır, Batılı olma gayretkeşliklerinin karşısındadır, sanattan günlük yaşantıya kadar her alanda kendi üslubumuzun geliştirilmesini isteyenlerdendir, şudur, budur. Ama üstüne bir projektör tutup yaşayışını hiçbir konuyu tatlıya bağlamadan incellerseniz istekleriyle yaptıkları arasında binbir çelişki bulursunuz...

Bu yazı «şahsen» hoşuma gitmeyen bir kanala girmekte. Siz dilediğinizi istediğiniz yere bağlayadurun, bendeniz yazının sonunu bermutad bağlayıvereyim tatlıya:

Atos Dağının keşişlerine tüm saçları, sakalları, pehrizleri ve lâhana turşuları heilâl olsun. Aynı turşuları dünyanın her yerinde bütün pehrizlilerin ziftlenmekte olduğunu bilerek rahat rahat yesinler yediklerini.

Makaslı, kalemli, bütün berberlere de hayırlı işler!

Refik ERDURAN

Yazısız

Başkent

HAFTALIK MIZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

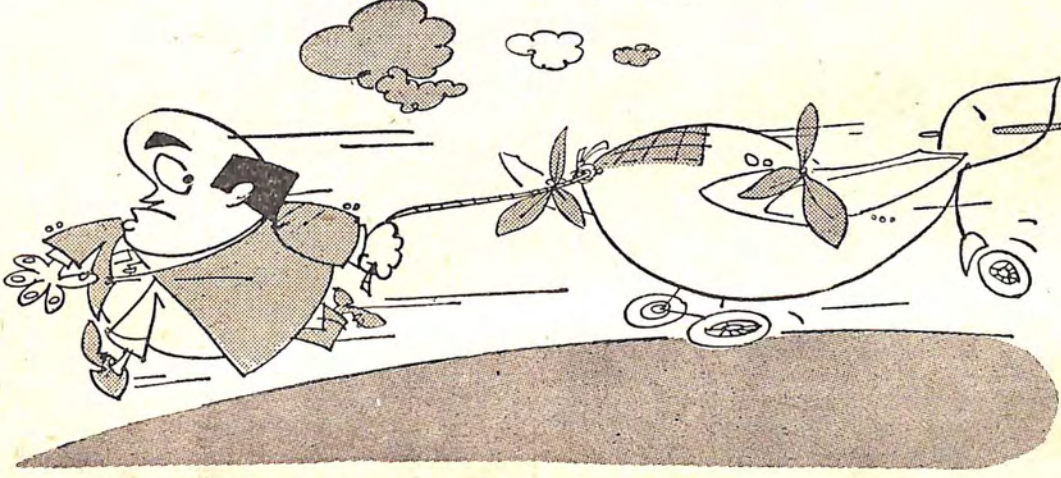
Hazırlayanlar :
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

BAŞBAKAN DEMİREL UÇAK KAÇIRDI

Ankara (Özel) — Başbakan Süleyman Demirel geçen hafta içinde Samsun'da Gübre Fabrikasının temeline harç atmaya giderken, THY'nın Samsun uçağının iki saat tehir yapacağını hesap etmiş, fakat uçağın bir saat tehirle kalkınca, Demirel uçağı kaçırmıştır.

Böylece son onbeş gün içinde kaçırılan uçak sayısı kırkbire yükselmiş, bu konuda fikrine başvurduğumuz Yüksel Menderes, «Demirel sadece uçak kaçırmakla kalmayıp partiyi de kaçırarak» demiştir. Muhabirimizin «Hangi partiyi?» sorusuna fena halde kızan Yüksel Menderes şu cevabı vermiştir:

«Hangi parti olacak, Adalet Partisini!»

Yukarıdaki resimde, son uçak kaçırma olaylarından birisi görülüyor.

Politika gözlüğüyle parlamento sözlüğü

— 3 —

AĞDALI : Cümleleri dolambaçlı ve kelimeleri çok yabancı olduğundan anlaşılması güç (ifade); iktisadî kalkınma programı

AĞIRLAŞMAK : Ağır hale gelmek; kıdemli milletvekili olmak. (Kömür ıslanınca, mebus paslanınca ağırlaşır).

AĞIZ : Yüzde, avurtlarda iki çene arasında olup içinde yemek çiğnemen ve sesin çıkmasına yarayan boşluk. (Bu boşlukta bazan yemek yerine Anayasa da çiğnenir).

Dörtüylü ağız : Meclisteki dört siyasi parti sözcüsünün birleşip beşinci şiddetle kınayan ortak bildirileri.

Topun ağızda olmak : Kabine dışı kalmak üzere bulunmak.

Ağız birliği etmek : Grup kararı almak.

Ağız burun birbirine karışmak : Kavgalı oturumda Hamido'yla karşı karşıya gelmenin sonucu.

Ağız dalışı : Bağırışma derecesini geçmeyen kavgâ; sözlü soru önergelerinin görüşüldüğü oturum.

Ağız dolusu : Biribiri ardınca ağızdan boşaltırcasına edilen küfür; Genel Kurul kararıyla Meclis tutanaklarından çıkartılan cümleler.

Ağıza almak : Anmak, bahsetmek (Sen benim adımı bu kürsüde ağzına alamazsın).

Ağız var dili yok : İtaatkar mebus. Ağıza burnuna buluşturmak: Personel Kanununa son şeklini vermek.

Ağıza vur lokmasını al veya başına vur ağzından lokmasını al : Seçmenler hakkında söylenir.

Ağızda bakla ıslanmamak : Gizli grup kararlarını basına fışkırtmamak.

Baklayı ağızdan çıkartmak : Devalüasyon kararını açıklamak.

İLK ÖĞRETİM HAFTASI DEVAM EDİYOR

BAŞKENT'in geçen sayısında ilköğretim Haftası dolaşısıyla yeni basılan ve bütün ilkokullara dağıtılan «Yeni Alfabe» den bahsetmiştik. Haber aldığımıza göre bu yeni Alfabe eğitici çevrelerde büyük bir ilgiyle karşılanmış bulunuyor. Bu ilgi karşısında bu haftaki sayımıza da «Yeni Alfabe» nin diğer bir sayfasını basıyoruz:

Ağızdan çıkan kulağı duymamak : Kürsüden konuşurken hoparlör teşkilâtının arıza yapması ya da ağır iştenlerin hızlı konuşmaları.

Ağızdan dökülmek : Bağırarak konuşan bir kürsü hatibinin takma diş teşkilâtının fırlaması.

Ağızdan kaçırmak : Zam kararlarını önceden tüccara fışkırtmak.

Ağızını kapamak : Bir hatibi susturmak için ona susma hakkı vermek. (Genellikle başkan tarafından çan çalınarak; milletvekilleri tarafından da sıra kapakları vurularak uygulanır).

Ağızını toplamak : Başkanın ihtarıyla, söylediği bir söz veya cümleyi geri almak.

Ağızının kokusunu çekmek : İlçe başkanını dinlemek.

50 TÜRK KUÇUĞU

İSMET İNÖNÜ
(1884 — ?)

Tefrika No: 3

Apoletlerinde 32 numara taşıyan Sivas Askeri Rüştiye öğrencisi Mustafa İsmet, yoklamalarda şöyle çağırılırdı:

— İsmet Efendi Ali Baba!

Bu «Ali Baba» arkadaşları ya da hocaları tarafından yakıştırılan bir takma ad falan değildi ve kırkharamilerle uğraşan Ali Baba ile de hiç mi hiç, ilgisi yoktu. (Bir kere masaldaki Ali Baba ömür boyunca kırk adet harami ile uğraşırken, Rüştiyedeki «Ali Baba» büyüyüp İsmet Paşa olduktan sonra sayı bakımından bir hayli kabarık «haramilerle» uğraşmak zorunda kalacaktı.)

Evet, Mustafa İsmet Rüştiyedeki sınıf yoklamalarında böyle çağırılırdı:

— İsmet Efendi Ali Baba.

Bunun nedenini Şevket Süreyya bey şöyle izah etmektedir:

«O zamanki asker mekteplerinde öğrenciler, apolet numaraları ile be aber, bulundukları mahallenin ve eğer yatılı iseler doğdukları memleketin ismini soyadı gibi taşırlar. İsmet Efendinin ailesi, Sivas'ın Ali Baba mahallesinde oturmaktadı ve okuldaki «İsmet Efendi Ali Baba» şeklindeki künyesi de bundan ileri gelmektedir. (Bu konuda Ziya Şakir'in Tanzimat devrinden sonra Osmanlı Nizam Ordusu Tarihi adlı eserinde de geniş bilgi bulunmaktadır.)»

Neyse, yıl 1893'tür ve Mustafa İsmet, Sivas Askeri Rüştiyesinin ilk sınıfında —künyesi Ali Baba da olsa— hocalarından gerekli krediyi alamaz ve sınıfta kalır. Bazı biyografılar ve bu arada Damat Metin bey de İsmet İnönü'nün, sınıflarını hep birincilikle geçtiğini yazmışlardır; ama bu hatâ bizzat İsmet İnönü tarafından düzeltilmiştir. İnönü'nün bu konudaki sözleri şöyledir:

— Ben istidadı geç keşfolunmuş bir çocuğum. Sivas Askeri Rüştiyesinde de, evvelâ sınıfta döndüm. Ama ondan sonra aklıma başıma topladım...

Küçük İsmet'in bu «aklına başına toplayışında» acaba babası Hacifettahoğlu Reşit beyin sert bakışları ne derece rol oynamıştır, orası bilinmez... Fakat bilinen bir şey varsa o da, 1893 yılında aklını başına toplayan bu Rüştiye öğrencisinin daha o zamanlar topladığını hâlâ dağıtmamış olmasıdır.

(Devamı var)

— Şekerli biir!...
— Dol yap. İşlek olsun...
— Çay iki. Zarfı!
— Şimdi konuşalım âbey. Di-yelim ki şeytana uydun, suç işle-din. Allah etmesin ya, söz temsili mapus cezası yerine mahkeme seni altı ay, işlek bi gayfede gar-sunluğa mahkûm etti... İşte o vakit şap gibi yanımdır. Yedi sinsilene tövbe edersin bi daha kanuna karşı gelmeye. Pıranga mahkûmluğu, höcüre cezası ha-fif kalır bizim çektiklerimizin ya-nında.

Bak yine su istiyor, sağ başta beşinci masada oturan. Bi çay içti. Otuz kuruş verdi ya, para-nın acısını garsunu köle gibi kul-lanarak çıkaracak!

— Geliyor âbi... Suyun geli-yor. Şincik kattık dolaba. Soğu-sun deyi bekliyorum!

— Üçüncü su isteyiş. Getire-ceksin Belediye arazozunu.

— Suuu, dedikçe hortumu ba-sından aşağıya doğru tutacaksın. Ulan midende çamaşır yıkayan mı var?...

Zabahın beşinde zımbırdadık buraya. Gecenin birine dek ayak üstü zağar gibi seğirteceğiz. Cu-ması yok, pazarı yok! Bayramı öylesine. Bu mesleği icat edenin anasını götür, Bitpazarında iki paraya sat! Sat ki, kurtul!

— Ver ateşş... Beş dakika ol-madı nargilenin marpuçunu eline alalı. İçmesini mi bilmiyor, ne-fes mi çekemiyor, ne halt yediği belli değil. İki saniye geçmeden:

— Ateş... diyor. Kubbeli fırın mı önündeki len! Verdiğim ateş-le, gecekonduda oturanlar, bü-tün kışı üşümeden geçirirlerdi...

Evlenirsin, karı yüzü göremez-sin. Zabahanın aylen uyurken ge-lirsin mekâna. Gece yarısı ikide eve gidince, avrat düş görmede-dir. Ulan böyle hayatın ben, ana-sını.. avradını...

— Dur, şu yeni gelenlere ne içeceklerini sorayım.

— Buyrun âbiler, ne içersiniz? Ne verelim yâni?...

Daha keyifleri yetmemiş. Üs-telik:

— Sandalye ısınmadan ne dike-liyon karşımda!... diyerekten ka-fa da ütüleni herifçioğlu. Kırk yıllık fahişeye erkân öğretecek-ler...

Azıcık nefes alsınlar diye bek-lesem, masaya:

— Güm... güm... vuracaklar. Patron da şekerlemeyi yarım bı-rakıp gözlerini açacak:

— Neden müşteriye bakmıyon hırbo!... diye ağzını bozacak. Ben de bozulacağım.

— Eyvah, kadınlar geldi. Kap-tanlar nasıl fırtınalı havadan ha-zetmezlerse, biz de müşterinin hatunundan hoşlanmayız.

Şincik yarım saat karşılarında dikeleceksin. Soracaklar:

— Neler var?

— Çay, kayfe, ayran, gazuz. kokakola, furko, falan filân!..

— Başka?

— Bira var.

— Başka?

— Tavla var.

— Başka?

— İskambil, dama var!

Kadın miletini mi ilâllah! Hay mini eteginize kurban olayım kayfe burası. Taskebabı, imam-bayıldı, kuru fasulye, işkembe çorbası bulunmaz ki...

Biri çay, der. Öteki:

— Benimki de çay olsun!

— Kayfe, şekerli.

— Benimki de...

— Gazuz...

— Benimki de...

İşin içinden çıkabilirsen çık.

Geçenlerde yine:

— Başka?... Başka?... dediler de, cinler başıma toplandı:

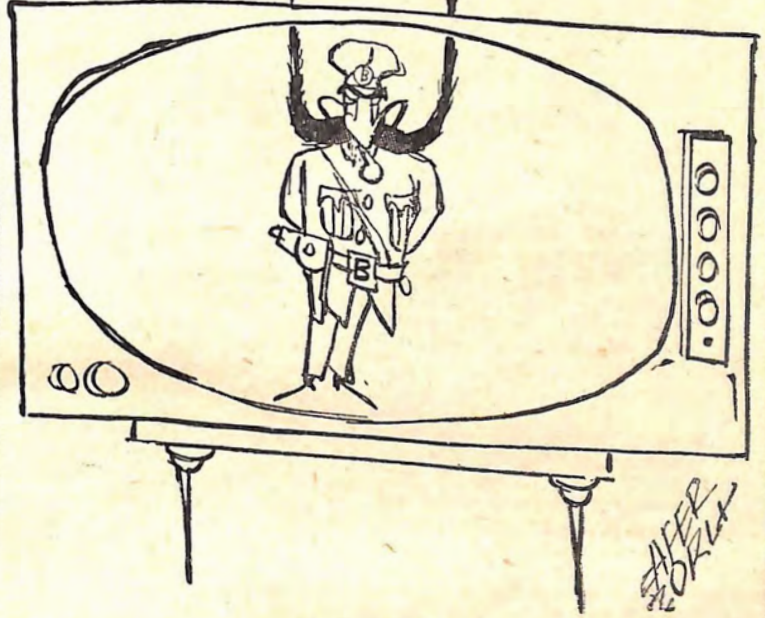
— Buz gibi dedikodu var, ba-yan! deyiverdim.

Patronla kavga ettik...

Hay böyle zanaatın ben anası-nı, arvadını...

Burhan ESEN

Mahalle bekçileri tele-vizyonla çalışacak.
— Gazeteler —

ANTENLER!

DÖRTLÜKLER

PARAYI DÜŞÜRMEK

Parayı düşüreni, kınarlar, bilmem niye? Çok yüksekti paramız, yetişemezdi kimse. Düşündü de büyükler, halkı kalkındırmak zor; Parayı düşürdüler, herkes yetişsin diye.

DENGE

Baltalar hiç durmuyor, dinlenmiyor, «yazık» lar Kesiliyor durmadan dağlarda ağaççıklar Şükür ki bizim esnaf, dengeyi tamamlıyor: Her geçen gün şehirde yükseliyor kazıklar.

DOKUZ AY

Personel Kanunu'ndan binlerce memur ancak Geçen Mart'tan dokuz ay sonra yararlanacak Yâni, daha doğrusu, burada bütün maksat: Bu dokuz ay içinde memurları doğurtmak.

KALKINMA

Her seçimde öter ya, bir kalkınma borusu Göründü en sonunda, o kalkınma ordusu: Kalkınıyor, vatandaş.. fiyatlar kalkınıyor! Vatan kalkınmasının öncü kuvvetidir bu.

CEBİMDEKİ PARA

Hani bir zamanlarda, Türk Lirası büyüken Cebimdeki delikten akıp giderdi zaten. Parayı küçülttüler, cepteki aynı delik Akıp gidecek şimdi, cebime indirmeden.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Arap komandoları uçak kaçırıyor. — Gazeteler —

Köye gelen kurtarıcı Vedat SAYGEL

YAŞINA başına bakmadan okkalı bir küfür savuran Osman çavuş:

— İşte o zaman ben bu partide daha bi dakika durmam gayrı! diyecek, tabakasından aldığı bir tutam tütünü, sinirden titreyen parmaklarıyla sarmaya başladı.

— Canımıza yetti bel!

Kahvedekilerin çoğu çavuştan yana çıktı:

— Yetti ki, ne yetti!... Köycek bazarız istifayı!

— Oku hele sen şunu bi daha...

Kapının yakınında oturan genç, gazetede haber başlığını yüksek sesle yeniden heceledi: Halkçılardan biri, devalüasyonu yeni devalüasyonların izleyeceğini ve bir doların elli liraya çıkacağını söylemişti.

— Parti deniştirmek neye yarar ki? diye mırıldandı Çopur Hasan.

Çayını yudumlayan bakkal, başını sallayarak Çopur'un sözlerini onayladı:

— Bana kalırsa şu felâketten canımızı kurtarmanın iki yolu var: Ya Rıfat'ı gasabadan çıkarmanın çaresine bakacağız, ya da Ameliga'nın Belediye Başkanına mı olur, valisine mi olur bi meğtup yazarak «Gardaşım Allah'a şükür şu dolar parasının fiyatını yükseltme. Bizim hükümet bi dolara elli lira giymat biçse bile sen kabul etme. Zira bizim bura halkının hâli bildiğin gibi değel. Birikmiş borçlardan hele bi yol kurtulalım, sonra istediğini yap» diyecek yalvaracağız.

— Cık! diye dilini damağında şaklattı Osman Çavuş. Senin başındakiler seni düşünmedikten kelli Ameliga ne yapsın? Haksız mıyım tohdur?

İstanbul hastanelerinin birinde hademelik yapan, bu nedenle de köy halkı tarafından çok değerli bir ko-

nuk gözüyle bakılan, «Bilse bilse o bilir» düşüncesiyle her konuda fikri alınan yabancı, İstanbul'da ancak okumuş kimselerin ağızlarından duyabildiği «Dolar — Devalüasyon — Amerika» deyimlerini köylülerden işitince boynunu büküp:

— Valla ne diyem bilmem ki, diye bocaladı. Golerayı sorsanız, üç gün üç gece anlatam size... Nasıl bi şey olduğunu, nereden geldiğini, nerede doğduğunu, yaşınan başınan, hısımlı akrabasının, başının gözü'nün rengine dek diyiverem. O dediklerinizi bilmem. Hele Rıfat'ı hiç danımam!

— Keşke biz de tanımasaydık, dedi Çopur.

— Yerlilerden mi?...

— Cık, diye dilini şaklattı Osman Çavuş. İlk hükümet başımıza musallat ettiydi. Hoş, Allah için adamcağızın bi günahı yok ya... Suçun büyüğü gene bizim. O ilk kıtlıkta Çelep Niyazi'nin aklına uyduk. Millet çaresizlikten kıvrır kıvrır kıvrırırken geçti başımıza:

— Leylâ'sını yitirmiş Mecnun'lar gibi öyle ne dolanıp duruyunuz lan? dedi.

— Dolanmayıp ne edek, dedik.

— Düşün ardıma... Gasabaya gidip, Angara'ya tel çekek.

Olur mu, olur. Çektik teli. «Aman» dedik, «Hayvanıyla, insanıyla köycek ölüyoruz. Ne yapın yapın, bizi bu kıtlıktan kurtarın.»

Üstünden iki gün geçmeden aldık cevabını: «Kurtarıcınız yolda.»

Gayrı göreydin sevincimizi. Köylü güçsüzlüğünü, bitkinliğini unuttu da, kimi fundalıktan çalı çırpı topluyor, kimi çanağını çömleğini hazırlıyor, kimi peynir, zeytin, helva gibi hazır yiyecekler gelebileceğini göz önüne almış sofrasını hazırlıyor.

Fakat bir gün, iki gün, ne gelen

var, ne giden! Dördüncü günün akşamı kasabadan bi haber geldi: «Yarın sabahın hükümet konağının önünde toplanın» diye.

Sabahı kim bekler! Heybesini torbasını kapalı geceden döküldü yola. Konağın önünde yer kapalı daldı uykuya!

Bi gürültü patırtıyla gözlerimizi açtık ki, millet kabına sığmıyor. Hükümet konağının balkonunda tanımadığımız biri dineliyor, o konuşukça halk alkışlıyor. Halk alkışladıkça, o konuşuyo. Yanımdakilerin birine sordum:

— Bu konuşan kim ki?

— Görmüyon mu, dedi, kurtarıcımız.

— Aş mı, somun mu dağıtıyo?

— Dinlesene yahu, diye diklendi. Toprağın nasıl ekileceğini, ekinin nasıl bakılacağını öğretiyö.

— Eee, lâfla mı kurtaracak bizi?

Alkış kesip cevap verdi:

— Herif ziraat mühendisi. O ne derse biz yapacağız, o ne derse biz yapacağız, sonunda kıtlıktan kurtulacağız! Şimdilik haftada iki gün ders verecek. Beş on dersten sonra mahsulü gör!

Bizimkilere:

— Yürüyün len, dedim. Çıkalım yanına. Biz onu dinledik, şimdi biraz da o bizi dinlesin bakalım.

Daldık odasına:

— Bey, dedik. Bizim durumumuz böyleken böyle... Tohumluktu, gübreydi, ilâçtı derken borç bini aştı. Kurak yüzünden ekinler de yandı, gayrı ağıza koyacak lokmamız yok!

Bi güleç yüzü, bi tatlı dilli, o gülerken bizim ağlaşmamız; biz ağlaştıkça onun gülesi geliyo!

— Biliyorum kardeşlerim, dedi. Bilmesem sizi kurtarmaya gelir miydim?

Öteden nah bu Çopur atıldı:

— Allah sizden razı olsun beyim, Allah ne muradınız varsa versin. Hani sizin için «Kurtarıcı» demişlerdi de...

Ellerini oğuşturarak kesti Çopur'un sözünü:

— Ondan hiç şüphemiz olmasın. Allahın izniyle en kısa zamanda kurtaracağım!

Celep sordu:

— Ne kadar sürer ki?

— İki, en çok üç yılda, demez mi? Tepem attı:

— Bre bey, dedim, sen neden bahsediyorsun? Şu halimize baksana, iki üç saat dayanacak derman kaldı mı bizde?

— Peki, dedi, ne yapmamı istiyorsunuz?

Ordan Bilâl'in oğlan:

— Hiç olmazsa biraz borç versen, dedi.

Eh, kapı dışarı edilirdi gayrı derken:

— Köylüm için canım feda, diyerek elini cüzdanına atmaz mı!

Utançtan yerin dibine geçtik!

— Ne kadar istiyorsunuz?

Dudak büktük. Beş kişiye adam başı üçer onluk uzattı:

— Yeter mi?...

— Sağol bey, diye sarıldık ellerine. En kısa zamanda inşallah öderiz bu borcu.

Kapıdan uğurlarken:

— Acelesi yok, dedi. Hasatta verirsiniz.

Hasatı beklerken kış başında çağırılmış bu bizi. Gittik. Daha içeri buyur ederken:

— Haberler çok kötü çocuklar, dedi.

— Hayrola bey, dedik, paraya mı sıkıştın?

— Yok canım, dedi, para değil.

Hemen ardından da sordu:

— Yoksa gene paraya mı ihtiyacınız var?

Ben krediyle tohumluk, Bilâl'in oğlu da kız babasının istediği başlık parasını bulmak için çırpınıyor o sıra...

Açtık meseleyi. Bir yüzlük bana, bir beş yüzlük Bilâl'in oğluna uzattı.

— Eee, dedik, şimdi gelelim sizin derdinize!

Ağladı, ağlayacak koca adam. Dudakları titreyerek:

— Tâminim çıktı, dedi. Ankara'ya gönderiyorlar.

— Aman bey, daha ne istiyorsun? Bu virane yerden kurtulacağına sevinse...

— Köylümü kurtarmadan kendimi kurtarmışım neye yarar? Beni çekemeyenlerin oyununa geldim. Siyasi bir komploya uğradım!

Söylediklerini anlayamadık da sorduk:

— Şimdi ne yapacaksınız?

— Meslekten istifa edip burada kalacağım! Sırtımı devlete dayamadan da bu köyü kurtarmaya gücüm yeter!

Birer sigara verdi:

— Şimdi gelelim asıl meseleye: Türk lirasının başına gelenlerden haberiniz var mı?

— Aman bey, kuruşu görmüyoruz ki liranın haberimiz olsun. Ne gelmiş başına?

— Devalüe edildi.

— O ne demek ki?

— Yâni dolara oranla değeri düşürüldü. Bu duruma göre...

— Evet.

— Benim zararımı ister misiniz? Böylesine kendini köye adanmış bir kimsenin zararı istenir mi?

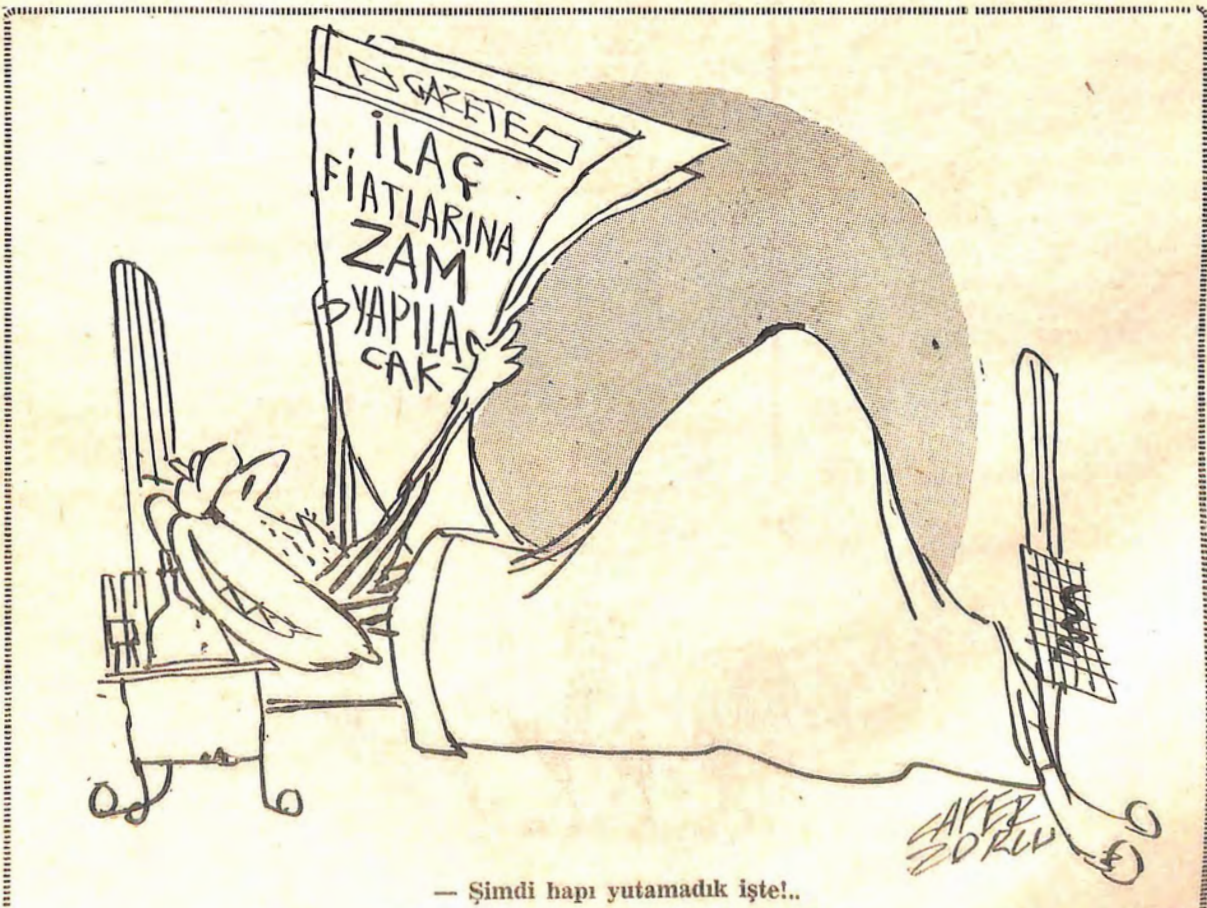
— Hâşâ, dedik.

— O halde şu hesabı yeniden gözden geçirelim de zararı yok, ödemesi sonraya kalsın.

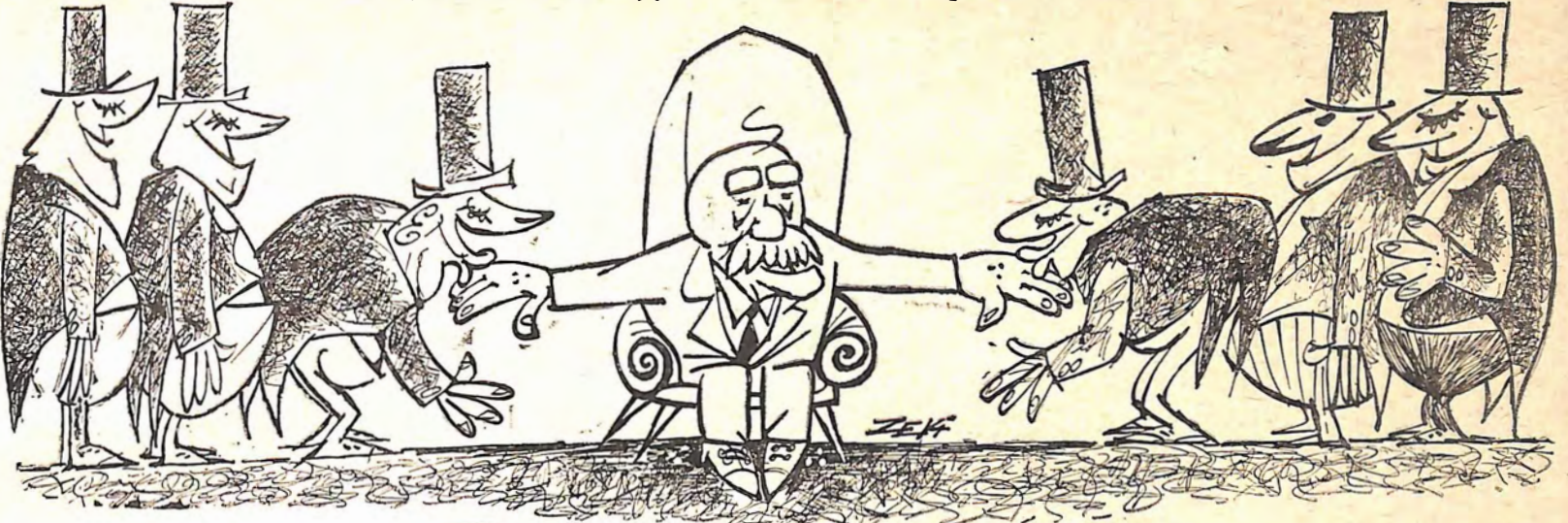
Aldı eline kalem kâğıdı:

— Bir dolar, ikiyüzseksen kuruştan dokuz liraya fırladığına göre... Döndü bize:

— Az bir fark olsa vallahi üstünde durmam. Şu kol düğmesini görüyor musunuz? Düne kadar bir dolardı. Yâni ikiyüzseksen kuruş. Bugün yine bir dolar. Ama almaya kalkarsam tam dokuz lira ödeyeceğim.

— Şimdi hapi yutamadık işte!..

— Öpün bakalım... Solcular sol elimi, sağcılar sağ elimi!..

Bir hesap, kitap; benim yüzütüz liralık borç binyüzüyetmiş liraya çıkmış, Bilâl'in oğlanın beşyüzütüz lirası, dörtbin yediyüzüyetmiş lira olmuş!

— Hazır yemekle borç ödenmez oğul, diye fısıldadım Bilâl'inkine. Şunu taksit taksit ödeyek.

Az önceki aldığım yüzüğün ellisini uzatıp:

— Şunu hesaptan düşüver bey, dedim. Kalanını da kısmetse hasatta temizleriz.

Bilâl'in oğlan beş dakika önce cebine indirdiği beşyüzütlüğü uzatmış:

— Şunu al hele, önceki otuz liralık borcumun ne ettiğini hesapla, diye yalvarıp duruyor.

— Yoo, dedi Rıfat bey. Ev yapana güçlük çıkarılmaz. Sok onu cebine, ilerde yavaş yavaş ödersin.

Akıl erdiremediğimiz rakamlarla uğraşa uğraşa döndük köye. Yapıştık kara sabanın sapına işle ki, yüz otuzken kendiliğinden binyüzüyetmiş çıkan borcunu ödeyesin! Üstelik her zamanki gibi yaz bir kez daha kurak geçmesin mi? bire yüz umarken, yüze bir alıyorsun! Onu da sat-tık savdık, alacaklılara pay ettik. Dayandık Rıfat beyin kapısına:

— Bey, dedim, al hele şu yüzüymü liralık küsuratı, yuvarlak hesap bin lira borcum kalsın.

— Kolay canım, dedi, paranın önemi yok. İstersen onu da verme. Ben kesemi köyün, köylünün kurtulması uğruna açtım bir kere... Baş sıkışan çekinmeden gelebilir. Yalnız hesabı bir kere daha gözden geçir-memiz gerekecek.

Kalktı. Bir tomar gazete çekti ö-nüne:

— Bakın şu rakamları görüyor musunuz? Bu, son bir yıl içindeki fiyat artışlarını gösteren resmi belge... Ortalama yüzde oniki bir artış var ki, bir yıl önce yüz lirayla alınabilecek bir eşyanın, bugün yüz-oniki liraya çıkması demektir. Şimdi, binyüzüymü liranın yüzüymisini veriyorsun değil mi? Kaldı bin... Bin liranın yüzde onikisi... İki kere sıfır, sıfır İki kere... Evet, fark yüz yirmi lira eder. Demek ki borcun borç. Yüzde onikileri verdin, bin-yüzüymü liralık borcun duruyor!

Köy kahvesine toplandık. Milletin Köy kahvesine açmıyor! Kurtarıcı Rıfat bey borcu olmayan yok ki... fat beye borcu olmayan yok ki... Gayrı gözümüz gazetede, kulağımız radyoda, neyin fiyatı artacak diye beklesip duruyoruz! Hele Bilâl'in oğlu kaçacak delik arıyor! Başlık parasını derametleyip kızı alamadığı gibi, beşyüzütüz liralık borcu çıktı beşbinüçyüz liraya!

Oturup kalkıp Ankara'ya tel üstüne tel çekiyoruz: «Bizdeki kıtlık bir yana, Rıfat'tan ilallah» diye. «Köyü ya kıtlıktan kurtarın, ya da kurtarıcımız Rıfat'tan» diye. «Birlik-miş borçlarımızı ödeyinceye kadar

Allahaşkına hiçbir şeye zam yapma-yın» diye...

Cevap yok! Ekiyoruz, biçiyoruz, satıp parasını hesaptan düşüyoruz, bi hesap, bi kitap, yok hayat pahalılığıydı, yok sinema biletlerine zam-dı, borç eskisini aşıyor!

O boyuna:

— Allahaşkına darda kalıp gel-memezlik etmeyin, diyor. Bu köy, ancak benim gibi paraya pula önem vermeyen insan dostlarının yardı-mıyla kalkınır. Yalnız...

— Evet, yalnız...

— Ölüm kalım bizler için, dedi sonunda. Hani ilerde bir üzücü du-rumla karşılaşmamak için düşün-düm. Borçlarınıza karşılık sizden senet sepet isteyecek sütsüzlerden değilim. En iyisi birkaç parça top-

rak, ev, makine gibi şeyleri ipotek etsek...

O da yapıldı. Ama bu devalias-yondan sonra bin liralık borcum onbeşbin liraya çıkınca feleğimi şa-şırdım! Bütün bunlar yetmiyormuş gibi hâlâ doların elli liraya çıkaca-ğından söz ediliyor ha?

Bir küfür daha savuran Çavuş, karşısında oturan yabancıya sordu:

— Haksız mıyım yâni?

Büyük şehir hastanelerinin birin-de hademelik yapan çok değerli ko-nuk boynunu büktü:

— Ne diyem bilmem ki... Golera-yı sorsan, golay. Yaşınan, başınan, gözüynen, gaşınan darifini yapıvı-rırdım size.

Vedat SAYGEL

ARKADAN GELİRİ

Birliğe yeni atanan kumandan, karşısında çakı gibi duran erlere kısa bir konuşmayla kendini ta-mıttıktan sonra:

— Şimdi, der, birer birer ö-nünden geçip, koğuşun yolunu tutun bakayım!

Baştaki er koşar. Selâmi çakıp geçerken sorar kumandan:

— Senin adın ne bakayım?

— Hasan gumandanım.

— Pekâlâ Hasan, geç!

İkinci er sokulur.

— Senin adın?...

— Memet gumandanım.

— Senin?...

— Hüseyin gumandanım.

— Ya seninki?...

Anadolu çocuğu küt diye vurur topuklarını:

— Smail...

— Anlamadım, der kumandan.

Bir daha söyle bakayım...

— Smail gumandanım.

Kumandan anlamıştır:

— Haa, der, İsmail olacak ya, «İ» si nerde bunun?

— Arkadan geliyor gumanda-nım.

Geçer, gider. Akıl erdiremeyen kumandan bir sonraki ere sorar:

— Adın ne?

Diğeri tek kelimeyle cevap ve-rir:

— İrecep!

Bizim hükümetin tutumunu e-leştirirken bu fıkrayı hatırladık.

Örneğin Sanayi Bakam, «Sana-yi mamullerine zam yok» der-ken, bakıyorsunuz posta ücretle-rine zam gelmiş.

Ulaştırma Bakam, «Ulaştırma hizmetlerine zam yok» derken, bakıyorsunuz, Tekel maddelerine zam gelmiş.

Tekel Bakanı, «Tekel maddele-rine zam yok» derken, bakıyor-sunuz tarım maddelerine zam gelmiş!

«Smail'le, İrecep» gibi biribir-lerini tamamlıyorlar yâni.

Şimdi tutturmuşlar «Demirle-çimentoya zam yok» diye. İster misiniz kunla çakıla zam gelsin?

Komando Leylâ!

— Yaz geçiyor sevgilim.. vakit kaybetmemek için dün bıraktığımız yerden başlayalım!..

KİRALIK DAİRE

Caddebostan'da Vapur İskelesi Yolunda konforlu lüks bir daire kiralıktır.

Ön dairedaki komşunun uzun saç bırakan beatnik oğlu balkonda olmadığı zamanlar deniz de görür.

Bahsi geçen adrese «Gölge etme başka ihsan istemem» rümuзуyla müracaat edilmesi rica olunur.

SATILIK HURDA EŞYA

Daha dün gıcır gıcır fabrikadan çıkmış uçakları bugün hurda fiyatına almak isteyen hurdacıların Filistin Kurtuluş Cephesi'ne müracaat etmeleri... Adresimizi bulana mal bedava verilecektir.

YENİ İÇTİHATLAR KÜLLİYATI

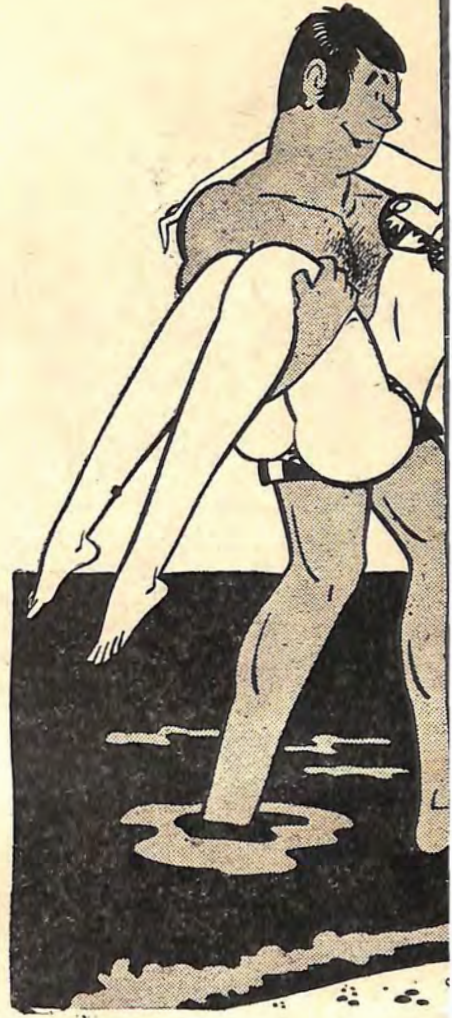
İstanbul Otobüs İdaresiyle birkaç yolcu arasında çıkan bir ihtilâf hakkında Yargıtay tarafından varılan yeni bir içtihat kararı Yeni İctihatlar Külliyyatı yayınlarının Eylül sayısında çıkmıştır.

Mini ...

Mesele ezcümle şudur: Otobüs İdaresi ile otobüslerde sandviç yemeğe kalkışan bazı yolcular «Otobüste sandviç yenir mi, yenmez mi?» konusunda mahkemeye düşmüşler; mahkeme, otobüslerde yemek yenmez tezini savunan İstanbul Otobüs İdaresini haklı çıkarmış, oysa Temyiz Mahkemesi şehirdeki malûm trafik durumu dolayısıyla bazan otobüs yolculuklarının 2-3 saat sürdüğünü, vatandaşın bu süre içinde acıkabileceğini, bu sebeple yolcuların beraberlerinde sandviç bulundurup yiyebilecekleri içtihat kararına varmıştır.

Bu arada karara bir de şerh düşülerek sandviçin sadece oturan yolcular tarafından yenebileceğini, çünkü yolculuk sırasında vâkı olan sık sarsıntılar ve sallanmalar dolayısıyla ayakta duran yolcuların ellerindeki sandviçlerinin başkalarının ağzına gidip gelebileceğini, bunun da yeni bazı

ihtilâflara sebebiyet verebileceğini kaydetmiştir. Önemli dâvalar ve içtihatlarla ilgili avukatlara Yeni İç-

Yüzme hocası — Sizi bu dersten bütünler

YAZA

Girerken başkaydı umutlarımız,
Şu sırtımız bir ısınsın,
Bir yaz güneşi vursun yüzümüze, dedik.
Öylesine tuttu ki dileğimiz,
Bahardan önce çıkageldi yaz,
Sıcak yağdı göklerden gece gündüz,
Önce sırtımızı yaktı güneş,
Sonra kemiklerimizi ısıttı,
Derken, terletti, terletti,
Suyumuzu sıktı...

Hasretlik başladı suya,
Sinekler bile su aradı etrafımızda,
Vızıldaya vızıldaya...

— El veda, ey güzel yaz !..

Aheste çek

arakıyorum.. Gelecek yaza yine gelin!..

VEDA

Fakat,
ölülünü pek sevemedikse bile,
ikenine katlanmaya alıştık,
le olur gitme yaz,
ak güz geliyor.. Arkası kış...
dunun kurusu yok,
ömürün karnesi yok,
uyruğun arkası yok,
ulanın parası yok...
ok yok, senden memnunuz kal biraz.

Fikret YILMAZ

Veda bakışları!

tihatlar Külliyyatının Eylül ayı sayı-
sını muhakkak okumalarını tavsiye
ederiz.

... İlânlar

GAİBE İHTAR!

Belki haberin vardır, her şeye zam
oluyor. Yakında gazete ilân fiyatla-
rı da artabilir. Bu arada ilân ver-
mek için gazete idarehanelerine gi-
diş-geliş fiyatları da artmış durum-
da. Sanmam ki bir daha ilân vere-
bileyim. Onun için bu sana son ih-
tarumdır; çıkacaksan çık!

İŞ ARİYORUM

Yeri-yurdu olmayan biriyim. Bu
özellikim dolayısıyla kendimi daima
havadaymışım gibi hissedirim...
Tıpkı yeri-yurdu olmadığı için hava-
da başarı gösteren Filistinli gerilla-
cılar gibiyim. Bu bakımdan uçak
kaçırma işleri müteahhitleri nezdin-
de çalışabilirim. İş, milletlerarası
çapta da olabilir, bir mahzuru yok-
tur, her yere gidebilirim. İlgililerin
Topraksız Yurtdaşlar Derneği, Ha-
va Palas'a müracat etmeleri rica o-
lur.

ALÂKA KESME

Avrupa toplumlarında görülenin
aksine otomobillerin arka kısmına
ayrı, ön kısmına ayrı süs eşyası tak-
maya meraklı oluşumuz dolayısıyla
İstanbul Trafik Müdürlüğünden
«Süslü İhsan» ın alâkasının kesilme-
sinden üzüntülü duyduğumuzu bildirir
«Böyle başa böyle traş» kuralı ge-
reğince bu derece süslü nakil vası-
taları bulunan bir yere süslü bir
trafik müdürünün pek münasip düş-
tüğünü belirtmek boynumuzun bor-
cudur.

Bitaraf Yayalar Derneği

YENİDEN SATIŞA ARZEDİLDİ

Üsküdar önlerinde seyrederken
Yugoslavlar tarafından kaçırılmak
istenen fakat Başbakan Demirel'in
maharetli bir pilotajıyla tekrar ka-
rasularımıza iade edilen «Kâtibim»
şarkısı yeniden plâğa alınmıştır.

Uluslararası haklı bir şöhrat ya-
pan bu plâktan bulundurmamak her
yurtdaşımızın görevi sayılır... Birer
tane mutlaka alınız!

Manevi Silâhlanma Cemiyeti

Reşit AŞÇIOĞLU

- Bizi de
bekleyin, biz
de geliyoruz

HALK EDEBİYATI ERHAN TIĞLI

ÖRNEKLERİ

— 3 —

Her yerin, her bölgenin kendine özgü manileri vardır. Hele Ege'nin manilerine diyecek yoktur. Ben daha çok bu bölgede yaşadığım için buranın manileriyle haşırneşir oldum... Onun için gelin bunlardan da bir kaç örnek vereyim sizlere:

«Bir mendil işle yolla
Ucunu gümüşle yolla
İçine beş incir koy
Birini dişle yolla»

«Mektup yazdım acele
Al eline hecele
Mektup benim vekilimdir
Koy koynuna gecele»

«Harınan yeri yarıldı
Bana baham darıldı
Darılma babacığımı
Elia oğlu sarıldı»

«Git ağam iz olmasın
Söylemem söz olmasın
Su serperim yollara
Kunduran toz olmasın»

«Karanfil deste deste
Beni babamdan iste
Eğer babam vermezse
Kıratı güzel besle»

Nasıl, beğendiniz mi manileri? Hele son manideki, kızın oğlana yol gösterişi, birlikte, kimseye yakalanmadan kaçabilmeleri için kıratı beslemesi hakkındaki tavsiyesi...

Maniler hep sevda üstüne olmaz ya. Kimileri de ders verir, derin derin düşündürür adamı... Buna da bir örnek verelim:

«Gel bakma kimseye hor
Halkı yorma kendin yor
Yıkamak için çok düşün
Yıkamak kolay yapmak zor»

Halk dehâsı bir makaleye zor sığacak bir görüşü dört mısraya nasıl da sığdırmış...

Son zamanlarda şairlerimiz arasında mani biçiminde şiirler yazmak yaygınlaştı. İsterseniz gelin bunlardan da bir kaç örnek verelim. Önce halkçı ozan Ceyhun Atuf Kansu'ya verelim sözü:

TÜRKÇE'NİN KİLİMİ

Kavun karpuz dilimidir
Halkın güzel dili midir?
Türkçe yörük obasında
Karacaoğlan kilimidir.»

MAVİDİR

«Mavidir
Aynamda gezinir, mavidir
Sevdiğini bulana
Gökyüzü her gün mavidir.»

AY KAYIKÇISI

«Ay kayıkçısı çek küreği
Akşama fincan böreği
Denizinde bir boşluğun
Dalga dalga ikimizin yüreği»

EYLEM

«Eylem nedir eylem
Kendini doğrulamaktır eylem
Bir işe, bir seviye, bir devrime
Kendini uygulamaktır eylem.»

GÜZ GÜZELLİĞİ

«Güzellik
Bir yaprakta dokundum güze ilk
Altın ustası dövmüş
Katmış güze güzelliği»
İkinci olarak da Güngör Özmen'den mani biçiminde «Deyişler».

AĞAMSIN

Hem bahçe hem bağumsın
Sen gümbegün sırtımda
Taşıdığım dağumsın.

DÜŞLERİM

Bir akça gün düşlerim
Bulsun elin elimi
Yaza dönsün kışlarım.

SANA BEN

Usanmışımı kana ben
Çoğalırım seninle
Olunca yan-yanı ben

KAR BENİ

Umut ile ılık ile kar beni
Tükenmişe, eskimeze, ölmeze
Satır satır dize dize sar beni

ÖĞÜNÜR

«Dal büyüür su öğünür
Ter döker emekçiler
Emekçiler öğünür.»

CİNAS VE CİNASLI MANİLER

Cinas bir kelime oyunudur, söz sanatıdır, daha çok kafiyeyle yapılır ve böyle kafiyele cinaslı kafiye denir. Kafiye mısra sonlarında ki ses benzeşmelerine denir. Cinaslı kafiye de bu ses benzeşmelerinin yazılış bakımından aynı, anlam bakımından ayrı olmalarından doğar. Bu kafiye çeşidi daha çok halk edebiyatında görülür. Gerçi tek tük divan edebiyatında da rastlanır ama pek azdır. Sözgelisi divan edebiyatı şairlerinden Şeyhi'nin yazmış olduğu «Harname» de bir cinaslı kafiye görülür, o da şudur:

«Bizim ulu işimiz odundur
Od uran içimize o dundur.»

Fuzulî'nin bir gazelinde de vardır cinaslı kafiye:

«Kıldı zülfün tek perişan halini
halin senin
Bir gün ey bidert sormazsın nedir
halin senin»

Yirminci yüzyıl şairleri de arada sırada cinsâ başvurmuşlardır. Es-kilerden Rıza Tevfik'in bir şiirinden: «Hey Rıza! Kederin başından aşkın Bitip tükenmiyor elemin aşkın...» Yenilerden ise yine Ceyhun Atuf Kansu var ölümlüde. «Uzaklarda Beklenen» adlı cinaslı manî'si şöyle:

«Sandık, bir yerde gizli sandık
İçi narlı dışı cevizli sandık
Ay ışığı kervanında
Bekledik, gelir sandık.»

Şimdi de anonim halk edebiyatı örneklerinden olan cinaslı maniler sunalım sizlere. Görün bakın, halk dehâsı neler yaratmış neler...

«Aksadeler
Giyinmiş ak sadeler
Gözlerimin yaşları
Mermere akısa deler»

«Aya değer
Hüsnün yüz aya değer
Ay var bir güne değmez
Gün var bir aya değer»

«Kuleden
Ses geliyor kuleden
O kaş o göz değil mi
Beni sana kul eden»

Derde kerem
Rabbimdir derde kerem
Tarlam gam çiftim hicran
Stirdükçe derd ekerem»

«Dalma dalgıç derine
Seni bir gün yer deniz
Aramızda yabancı yok
Hepimiz bir yerdeniz»

«İncinem, incinem
İnci sudan çıkmış
Hiç tutar mı inci nem
Ne sen benden incin
Ne ben senden incinem»

«Bağ bana
Bahçe sana bağ bana
Değme zincir kâr etmez
Zülfün teli bağ bana»

«Ayna güzel
Yüz güzel ayna güzel
Güzel yâri görenler
Dediler ay ne güzel
Oturmuş zülfün tarar
Dizinde ayna güzel»

«Hey oynayan yavrular
Ağaçta kuş yavrular
Ellerin derdi biter
Benim derdim yavrular»

«Gül penbe
Karanfilim gül penbe
Gerdanın billür gibi
Yanakların gül penbe
Bir güldün aklım aldın
Gel bir daha gül, penbe»

«Al ateş
Gel geç gönül al ateş
Dudakların gül rengi
Yanakların al ateş
Yandı gönülüm köz oldu
Getir kılrak, al ateş»

«Sürüne
Madem çoban değilsin
Ardındaki sürü ne
Ben bir körpe kuzuyum
Al kat beni sürüne
Böyle beni yandıran
Sürüm sürüm sürüne»

«Mani benim ezberim
Kan ağlıyor gözlerim
Ben o yârin yolunu
Ölene dek gözlerim»

«Gamzedeler
Gam vurur, gam zedeler
Sinemi hakkâk delemes
Delerse gamze deler»

«Yar sana
Çağlar sular yar sana
Gam çekme deli gönül
Bulunmaz mı yâr sana.
Çünkü Ferhat'ım dersin
Şu dağları yarsana»

«Oda senin
Döşenmiş oda senin
Ne istersin sevdalım
Bir canım var, o da senin»

«Niçin kondun a bülbül
Kapımdaki asmaya
Ben yârimden ayırlamam
Götürseler asmaya»

Kerkük Hoyratları'nda da cinas örneklerine rastlarız bol bol. İşte bir kaç:

«Ben de yanım
Aç göğsünü ben dayanım
Kerem Aslı'ya yandı
O yandı ben de yanım»

«Güle naz
Bülbül eyler güle naz
Gözün kör olsun bülbül
Sen öğrettin güle naz
Girdim dost bahçesine
Ağlayan çok gülen az»

«Bu dağı
Gül alıptır bu dağı
Elim güle yetişmez
Hay kurusun budağı»

«Yara seni
Öldürmez yara seni
Derdine çare olur
Göndersem yâra seni»

İşte böyle... Cinaslı maniler ılgıt ılgıt esiverir yüreğine insanın, hal-kın gözü ve de özü vardır onlarda.. gözümüz gönlümüz allanıp ballanır onlarla haşırneşir oldukça...

(Devamı var)
Erhan TIĞLI

Selâhattin'in Lâmbası

14

Yazan:
SUAVİ SİALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

Semsi BELLİ

Zooloji!

at sineği gibi —politikacılara özge bir ustalıkla— tatlı tatlı ısırırır sizi.

Tavşan gibi kaçak olanları da vardır, maymun gibi köçek olanları da.

ÇEŞİTLEME :

Aşkojide «Hayvanlar Bilgisi» ni, yani Zoolojiyi öğrenmek için hayvan sevgisinden nasipsiz olmamak gerekir. Hangi türden olursa olsun, ner birinin ayrı bir özelliği, ayrı bir heyecanı, hattâ ayrı bir yararı vardır.

Genel olarak aşk hayvanları üç sınıfa ayrılır:

- 1 — Yörüngener.
- 2 — Görüngener.
- 3 — Sürüngener.

YÖRÜNGENER : Bir kişinin çevresinde dolaşan dişilerin tümüne birden «Yörüngener» denilir.

Komşu kızları, çalıştığınız yerdeki aşkomanyetik hanımlar, bürounuzdaki mini etekli sekreterler, her nasılsa sizin elektromanyetik alanınız içine girmiş vefa duygusu güçlü sevgililer, turistik bir gezinin heyecanlarını birlikte paylaştığınız, sizinle aynı yolcu gemisinde seyahat eden soslu, kremalı yol arkadaşlarınız... gönül bahçenizde otlayan kuzular gibi, bir dalınızdan öteki dalınıza konan kelekler gibi, peteğinize bal hazırlayan arılar gibi... yaşıntınızı renklendiren, süsleyen, besleyen unsurlardır.

Yörünge türündeki birini yörüngeye oturtuktan sonra hayat bir kat daha güzelleşecek, aşk biraz daha özelleşecek ve siz yepyeni ufuklara yepyeni heyecanlarla yönelmek olanağını bulabileceksiniz.

GÖRÜNGENER : Bir kişinin çevresinde zaman zaman görünüp, zaman zaman kaybolan dişilere «Görüngener» adı verilir.

Kadıköy vapurunda sık sık karşılaştığınız yeşil gözlü, uzun boylu, cömert oturuşlu Ala Geyik bir yörünge'dir. Kalamış'ta yüce çınarların gölgesinde rastladığınız mini etekli sincap.. Nişantaşı'ndaki şahane bir apartmanın salonlarında karşılaştığınız baygın bakışlı ceylân.. Kavaklıdere yollarında karlı bir kış gecesi arabınıza almak nezaketini gösterdiğiniz yumuşak kürklü leopar.. Anadolu kentlerinin birinde dâvetkâr bakışlarıyla şaşkına döndüğünüz Bursa'lı bir ipek böceği.. havalandığınız uçakta hosteslik yapan Ada tavşanı.. hepsi, hepsi birer yörünge'dir.

Unutmayınız ki her yörünge bir yörünge adaydır. Otladığı tarlada yeteri kadar çayır-çimen kalmadığı için sizin tarlanıza giren acıkmış kısırak.. ıssız kayalıkların eteğinden havalanarak gönül ırmağınızın kenarına konmuş, susamış keklik sürüsü.. bir başkasının dalından sizin yaprağınıza zıplayan çekirge.. sığınacak bir söğüt dalı bulamadığı için çatinızın oyuklarına konan serçeler.. Zat-ı devletinizden gerekli ilgi görmedikleri takdirde hiçbir zaman yörüngeye yerleşmezler Ve siz, üzerine tuz dökülmüş kayalara eğilen dağ keçileri gibi önce avucunuzu, sonra da kapkara taşları yalarsınız yutkuna yutkuna...

SÜRÜNGENER : Sürünmek bazan iyi, bazan kötüdür. «Sürüm sürüm sürünmesin» bedduasındaki mırat, bir şişe leylâk losyonu da olabilir, bir tüp güzellik kremi de!

Bir kedi yavrusunun dizinize sürünmesi, bir güvercin kanadının yanağınızda sürünmesi, bir kutu yağlı boyanın elbisenize sürünmesi ve kapkara bir lekenin alnınıza sürünmesi ayrı ayrı şeylerdir ve ayrı ayrı sonuçlar yaratırlar.

Sürünge sınıfını takdim ederken «Sürünmek» sözünün yukarıda sayılan anlamlarının toptan birleştiği bir sınıflı tanımlamaya çalıştığımızı özellikle belirtmek isterim:

Güzellik yarışmasında finale kaldıktan sonra turistik otellerin yatak odalarında milyoner amcalarla; bilmem hangi stüdyonun özel bürosunda rejisörleriyle film çeviren yıldız böcekleri.. gece kulüplerinin renkli ışıkları altında rakeden bazı keremkeleler.. yanaklarını yanaklarına za süründürerek süründüğü tahrik edici parfümü burun kanatlarınıza sindirmeye çalışan aristokrat kaplumbağalar.. girdiği her çevrenin rengini ve şeklini ustalıkla kopya edebilen geçkin ve seçkin bukalemunlar.. sürünge'nin en çok belirgin örneklerindendir.

ZOOFİLİ :

Aşkojide ilim ve bilim adamları olmak üzere tüm insanların duygularını ve arzularını hayvansal bir görüşle tanımladıklarını açıkça görmekteyiz.

«Piliç gibi kız!», «Keklik gibi kadın!», «Ceylân gibi bir âfet-i devran!», «Kısırak gibi bir taze!», «Yavru kuzum benim!», «Bildircinim, süli-nüm!», «Tatlı kanaryam!», v.b... Tüm yakıştırmalar, tüm seslenişler... «Haydi arslanım!», «Yaşşaaa be koçum!» sözleriyle ifade edilen takdir duyguları.. kişilerin dişilere, dişilerin kişilere cömertçe sunduğu hayvansal sıfatlardır...

Hayvansal eğilimlerimiz, yalnız birbirimize sunduğumuz sıfatlarda değil, günlük yaşantımızın hemen hemen her diliminde kendini gösterir.

Özellikle hanımların «Kürk» adını verdikleri hayvan postları.. sincap, tavşan, tilki, beyaz ayı, sansar, samur, pars, timsah, yılan, leopar, kaplan derileri... Bu derilerin içinde görünme özentileri... Zoofili'nin aşk zoolojisinde kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu açıkça ve kaçıkça meydana koymaktadır... Dii mi efendim?

Efendiiiim? Bir şey mi söyleyeceksiniz? Buyrun, dinliyorum!...

«Hayvanî his» mi dediniz?

Bravvooo!... Aferiiin!... Gördünüz mü, dersi dikkatle dinleyince nasıl zihniniz açılıyor?

Evet efendim, arkadaşınız çok iyi hatırlattı: **Hayvanî his** çok önemli bir nokta!...

Düşünüyorsunuz bir kez: Dünyanın en güzel, en lezzetli, en heyecan verici şeyine insanoğlu ne isim vermiş?

Kaymaklı kadayıf mı demiş? Hayırr!...

Çilek reçeli mi demiş? Hayırr!...

Nar çiçeği mi demiş? Hayırr!...

Güftesiz beste mi demiş? Hayırr!...

İlahî his mi demiş? Bin defa hayır, yüzbin defa hayır!...

Bütün güzel ve tatlı çağrışınları yaratan benzetmeleri bir yana bırakmış... ve... «Hayvanî his» deyip işin içinden çıkıvermiş...

Bütün gerekçe burada düğümleniyor (Düğümün liflerini gözdeğünüz zaman zoofili'nin sırrını da rahatlıkla çözebileceksiniz!)

Semsi BELLİ

Türkiye'de en rağbette olan eğitim: Dayak. — Gazeteler —

— Gel yapma karıcığım... Şu hizmetçiyi gözü kapalı eğitmeyelim!..

J NSANOĞLUNA kuru ve katı şeyleri yutturmak güçtür.

Aşkta, politikada, günlük yaşamımızda, bilim ve sanat dallarında tüm palavralar, biraz yumuşatılarak, biraz sulandırılarak yutturulur.

Konularımızı, kuruluştan ve katılıktan kurtarmak için eş anlamda frenkçe kelimelerle kamuflej taktiğine başvururuz! Göreceksiniz ki karışmışdaki akıllı salaklar, ağızları hayranlıktan bir karış açık, sizi zevk ve güven içinde dinleyeceklerdir.

Bugünkü dersimizin konusu: Hayvanat! Ama siz, karşınızdaki insanlara bu konuya ilişkin palavralar sırkarken genellikle «Zooloji» sözünü kullanın. Arada anlam ayrıcalığı yoktur. Ama biri yerli malı, öteki ithal malıdır! (Mısır Çarşısının önüne bir tezgâh kursalar.. «Fransa'dan gübre geldi!...» diye çığlık çığlığa bağırarsalar, müşteriler kuyruğa girer. Ama yerli mallarımızı yerli müşterilere yutturmak için yeri yerinden oynatsanız aynı ilgiyi görmez!)

Tanrı, kadını yaratırken uzun uzun düşündü. Bu en güzel eserine en uygun ruhu verebilmek için tüm yaratıcılık gücünü göstermek çabasındaydı.

Sonunda ne yaptı biliyor musunuz? Evren üzerindeki tüm hayvanların özelliklerinden değişik miktarlarda alarak hepsini kadın ruhunda kristalize etti!...

CANLI HAYVANAT BAHCESİ :

Evet.. her genç kızın, her kadının ruhu, canlı bir hayvanat bahçesidir. Onların dişisel kimliğinde her çeşit hayvana rastlamak mümkündür.

Bir bakarsınız kuzu gibidir. Yumuşacık, sevimli, cana yakın bir şirinlikle okşanmak, sevimlik ister. Avucunuzla birazcık tuz yalattınız mı, çevrenizde dört döner. Peşinizi bırakmaz. Onu bağrınıza basar, kucaklar, yüreğinizin içine sokmak istersiniz.

Bir bakarsınız Nil timsahları kadar vahşi ve korkunç olur. (Timsah avcılığı hakkında gerekli bilgiyi avcılık dersinde öğreneceksiniz!)

Kanarya gibi civil ötüğü, yaralanmış bir pars gibi acı acı soluduğu, dağlardan köylere inmiş kurt sürüleri gibi uluduğu zamanlar da olur.

Bazan bir tilki gibi kurnaz, bazan bir av köpeği kadar duygulu, bazan bir ceylân kadar ürkek ve oynak, bazan bir keçi gibi inatçıdır!

Uzun ve devrik kirpiklerinin çevrelediği, anadan sürmeli simsiyah gözleriyle bir sipa kadar sevimli olduğu zamanlar da vardır, kedi gibi önce sokulup sonra tırmaladığı zamanlar da...

Kara-yeşil giysileri ve pul pul süsleriyle gözlerinizin önünde ışıltılı kıvranan bir pavyon kızı, boynunuza ve belinize kadın gibi dolanabilir ama bir vuslat gecesinin sabahında gözlerinizi yeniden açtığınız zaman bir Engerek yılanı tarafından zehirlendiğinizi farketmeniz mümkündür. Kimi, kene gibi yapışır kahr. Kimi

PAZARTESİ

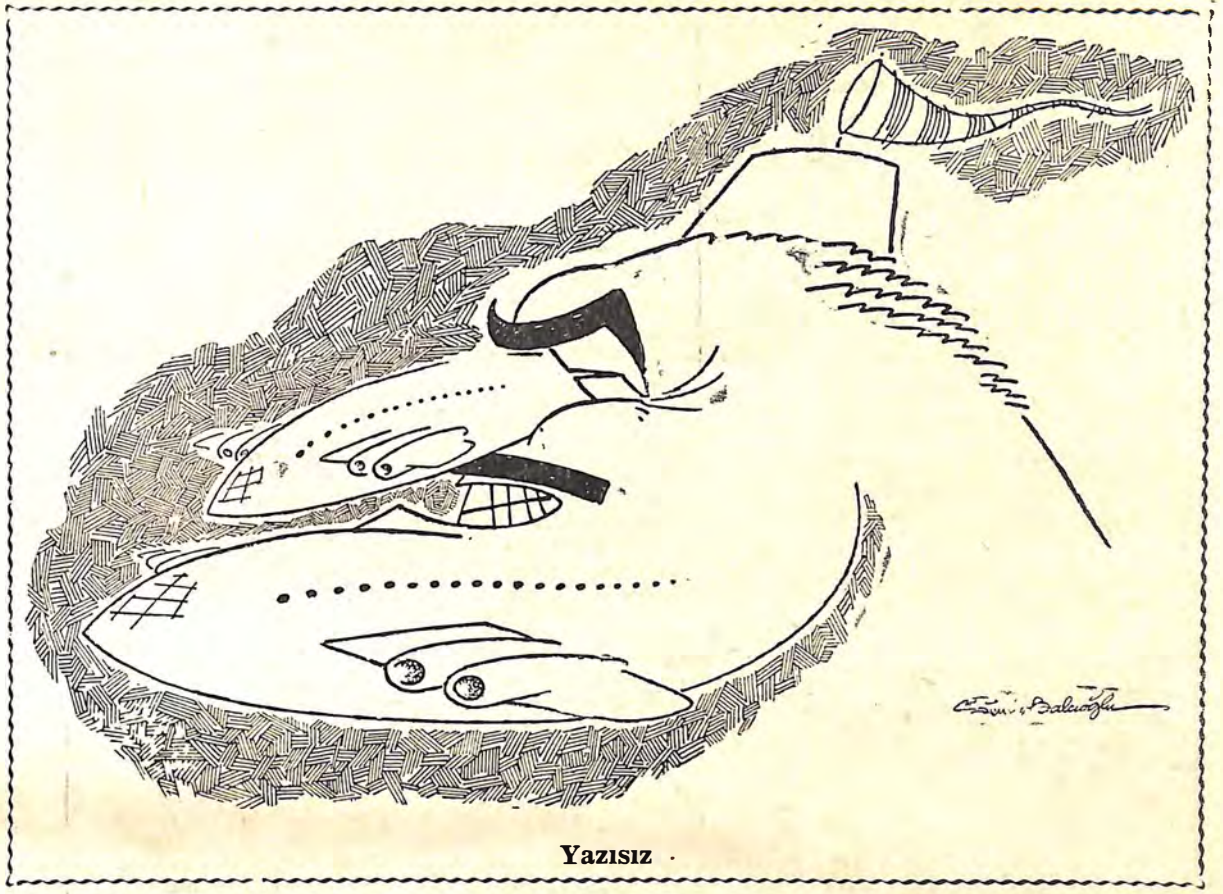
Dert çağının ozanları

Gazeteler, geçim sıkıntısından şair olan bir kapıcının dertlerini şiirle dile getirdiğinden bahsederlerken, bir başka gazetenin zamzede okuru şikâyetini şu mısralarla belirtiyor:

Uçtu maaş birdenbire
Gel gör beni zam neyledi!
Başım vurdu yerden yere,
Gel gör beni zam neyledi!
Ben ağlarım yâne yâne
Yandık gittik bütün hane
Ne âkilim ne divane
Gel gör beni zam neyledi!
Sade suyla kaynıyor aş
Benzim sarı, gözlerim yaş
Halim bilen dertli kardaş
Gel gör beni zam neyledi!

Kapıcısından işçisine; memurun dan emeklisine varıncaya dek herkesin ozanlaştığı bir çağda zamlardan dert yanan vatandaşa, «Birader paran olsa ne yapardın?» diye sorulm ve Yunus Emre tarzındaki şikâyetnamesinin cevabını Erzurum'lu Emrah'tan alalım:

Sabahtan uğradım ben bir bakkala
Dedim: «Vita var mı?» Dedi ki:
«Yok yok!»
Dedim: «Toz şekerle, bir filitreli...»
Çattı kaşlarını, dedi ki: «Yok yok!»
O hızla damladım bir başka yere
İçerde kimse yok işim rastgele
Sokuldum görünen tek görevliye
Dedim: «Tüp gaz var mı?» Dedi
ki: «Yok yok!»
Dedim: «Yedek parça?» Dedi:
«Kalmadı.»
Dedim: «Lâstik, fren?» Dedi:
«Gelmedi.»
Dedim: «İlgilenen?» Dedi:
«Olmadı.»
Dedim: «Siftah var mı?» Dedi ki:
«Yok yok!»
İşte böyle «Serbest Kürsü» nün
zamzede... Yok'lar ülkesindeki

Yazısız

yokluk sürüp giderken, zamlardan şikâyet de nesi?

SALI

Nice bayramlar...

Bir adı da «Okuma Bayramı» olan İlköğretim Haftası başlarken, yine birtakım rakamlar döküldü ortaya: «6.000 öğretmen Almanya'da işçilik yapıyor!»
«10.000 öğretmen yurt dışına çıkmak için sıra bekliyor!»
«Okul çağındaki 2,5 milyon çocuk okumaktan yoksun.»
«12.000 köy okuldan yoksun...»
Ne denir? Okuma Bayramınız kutlu olsun!

ÇARŞAMBA

Hem de çiğnemededen...

Bir oturuşta üç ekmek, on kap

yemek, on tek dolma, yedi porsiyon köfte, oniki yumurta, yarım karpuz, yarım tencere pilâv yiyen 120 kiloluk genç, bütün oburlara meydan okuyormuş.

İlahi, kendini obur sanan vatan-daş!... Yediklerini paraya vursan, para etmez. Teraziye koysan, kilo tutmaz. Yaşadığımız dünyada öyle oburlar var ki, kaşla göz arasında milyonları yutar, kimsecikler farkında olmaz!

PERŞEMBE

Çok gördük

1970 - 71 öğrenim yılını bir konuşmayla açan Milli Eğitim Bakanı Oğuz, «Her şeyi bilen insan yetiştirmeyeceğiz» demiş.

Aman yetiştirmeyelim. Zira öncekilerden çektiklerimiz canımıza yet-

ti! Hemen başımıza geçiyor her şeyi bildiğini sanan kişi; millete kemerleri sıktırmak oluyor ilk işi!

CUMA

Sebepler olmasa

Turizm gelir ve giderlerimizi me-rak ettiniz mi hiç?

İstatistik Genel Müdürlüğü açıkladı da öğrendik.

Bir Türk'ün yurt dışında ortalama olarak bıraktığı para 2.000; bir yabancı Türkiye'de bıraktığı 315 liraymış.

Sebepler olmasa, sloganlar doğmazdı. Sadece yabancıların getireceği parayı gözönüne aldığımızdan, «Turist döviz getirir» deyimini benimsemiştik.

Oysa şimdi durum değişti. «Turist döviz getirir; Türk'ler fazlasıyla götürür.»

CUMARTESİ

Üç ünlü

Sülü, Sülü, Sülü...
Günümüzün üç ünlüsü yine sahne-de...

Süslü Teflik Belediye Zabıtası içinde komando teşkilâtı kuruyor.

Sülü'n Osman Taksim Parkını ki- raya vererek yolunu buluyor...

En dertlisi Çoban Sülü... Hatırını sorandan borç alıyor!

PAZAR

Karagöz'den sonra

Uluslararası bir toplantıda 27 ülke temsilcisine Karagöz oynatan bir profesörümüz, Karagöz'ün tarihçesi-ni anlatarak Yunanlıların sahip çık-masını yermiş, «Bu bir hayâl oyunudur. Günümüzde hayâlcilerin sayısı epey azalmıştır» diyerek, Karagöz'e sahip çıkmayan bizlerden de epey yakınmış.

Biraz haklı, biraz haksız. Örneğin Karagöz'e Yunanlıların sahip çıkmasına kızmakta haklı da, bizde hayâlcilerin azaldığını söyle-mekte haksız.

Gerçi Karagöz'ü boşladık ama, bütün gücümüzle hayâle devam ediyoru- z.

İş olanağı diyoruz, refah diyoruz, nurlu ufuklar diyoruz, bolluk bereket diyoruz, huzur diyoruz, malûm- u âlileri kahve köşelerinde hayâl ku- rup gidiyoruz.

Vedat SAYGEL

Maliye Bakanı, «Sun'i fiyat artıranlar müşkül durumda kalacaktır» dedi. — Gazeteler —

— Çok müşkül bir durumda kaldım dostum... Bana kasamı ödünç verebilir misin?..

— Sefer ağa gazasız belâsız...
— Sağolun sağolun!
— Ee, Sefer ağa, bizi de gezdirin galan (artık)?
— Heye heyey!
Sefer ağa hemen o gün bindirdi mahallenin çocuklarını içine. Tüm çocuklar kamyonu binmenin mutluluğu içinde, sırtıp bağırıyorlar:
— Ya ya ya, şa şa şa Sefer emmi çok yaşa! diye.

Sefer ağa hemen devrîsi günü ilk iştah, bir kutu çivit mavisi boya aldı geldi. Başladı arabayı boyamaya.

— Yahu Sefer emmi, acık sıyr-saydın da eski boyayı, öyle boyasaydım? dedim.

— Lan yeğen, dedi, ben ne bilir-im işde...

Birer bıçak altık elimize, başladık arabanın kaportasını sıyırmaya. O kadar eskimiş ki araba, bir tek kaportada tam onaltı yerinden delik say.

— Eyi eyi, diyordu Sefer ağa, daha eyi, motor bu deliklerden hava alır!

Kapıları sıyırttırmadı:
— Cılkı çıkacak, dedi, bırak öyle sürekle getsin boyayı.

Sonuna doğru boya az kalınca içine gaz ilâve ettik. Şoför mahallinin damını, tepesini bi güzel boyadık. Sonra gitti Sefer ağa ziyaret yeşili bir boya aldı geldi. Onunda da karisörünü boyadık. Karisörün kırılmış yerlerini odun ve tahta parçalarıyla onardık. Bu işleri yaparken:

— Yeğen, dedi Sefer ağa, boşda-sın galiba?

— He, dedim.

— Bana mâvin olun mu?

Hiç düşünmeden:

— He, dedim. Sonra sordum:

— M..... e de gider miyik?

— Eh, iş çıkarsa, araba gederse!..

— Getmez mi bu araba M..... e?

— Allah guvvetiynen belki geder.

N'apacan M..... de?

— Heç, merak ettim de oraları.

— Ulan oğlum heç mi merak edilecek yer bulamadın. Angara'yı gördün mü, Isdanbılı gördün mü, memleket oralar işde...

— Geder miyik?

— Bilmem ki... Araba gederse!

Anam babam zaten karışmazlardı ne işi tuttuğuma. O gündü sonra biz, Sefer ağanın, üzerinde kocaman harflerle —Avustınlerin Şahı— yazılı arabasına muavin olduk. Yeme içme Sefer ağaya, ayda bilmem kaç lira...

O güne dek Tarsus'tan Ceyhan'dan öte gitmemiş, görmemişim. Onun için bu yeni işime pek sevindim. Hem bir ümit de vardı içimde, araba şayet canı ister de giderse, işin içiyle M..... e gitmek de vardı.

Sabah erkenden kalkıp arabanın başına geldim. Bir gün önce boyadığımız yerler tozla karışmış olduğu için, mavi renk de, yeşil renk de bir tuhaf olmuşlardı. Yüz kişiyi toplanan gelsin maviye mavi, yeşile yeşil diyemezlerdi. Ama ne olursa olsun, muavindim ve muavinliğimi göstermem gerekti. Elime aldığım bezle arabayı bir güzel sildim. Koltuk tamamen eskidiği için, bir sandık Sefer ağanın altında vardı, bir sandık da benim. Sandıkların üzerine boydan boya bir de çul attık. Sefer ağa:

— Get ceketini de getir, dedi. Nereye gedeceğimiz heç belli olmaz. Bakmışsın dağın başına çıkarık...

Ceketimi de sandığın içine yerleştirdim. Ondan sonra sıra geldi arabayı çalıştırmaya. Radyatör delik olduğu için, bir kova suya bana mısın demedi. Sefer ağa, besmeleler, dualar arasında gazı yaklayıp işareti verdi:

— Çevir golu!

Kolu sekiz on kez çevirdim, ı-ıh, bana mısın demedi motor.

— Boğmuş, dedi usta.

Şoför mahallinden inerek kaportayı açtı, hava süzgecinin çıkardı:

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— Hadi, dedi, sen çevir, ben elimle yavaş yavaş emdiriyim.

Arabanın ilk kez çalışması şerefine tüm mahalleli başındaydı. Belki yüz kez çevirdim kolçağı. Ter burunundan aktı. Bir o kadar da Sefer ağa çevirdi. İnadi tutmuştu bir kez makinenin. Arada bir altından çat pat diye sesler çıkıyor, sonra hııı ediyor, çalışmıyordu.

— Yiteliyek, dedi Sefer ağa.

Nasıl olsa insan bol, geçtik arabanın ardına:

— Ya Allah, ya Allah, nidalarıyla kaktırmaya başladık. Bir yüz metre de bizim pas yığınıyla böyle saltanatla götürdük. Sefer ağa:

— Durun hele bi garbiretörü sökek! dedi.

İçinden:

— Ulan bu meret her gün böyle merasimle çalışırsa yandık, dedim.

Daha ilk günün, ilk saatinden üstüm başım kapkara olmuştu. Sefer ağa karbüratörü söktü, pompaladık, üfürdük, memeleri temizledik, bana kara bir şeyi gösterip:

— İşde bu namussuzmuş, dedi.

Tüm millet o siyah toplu iğne ha-

sı kadar şeye nefretle, kinle baktı. Hattâ içlerinden:

— Ver onu yiyim Sefer ağa, diyenler bile oldu.

Karbüratörü temizleyip taktıktan sonra bir daha:

— Ya Allah ya Allah! nidalarıyla kaktırdık arabayı. Araba çalıştı. Çalışmasıyla beraber ortalığı da sanki sis bombası atılmışa döndürdü. Ama ne olursa olsun, kamyon mahallenin kamyonuydu, namus mahallenin namusuydu... Herkes sevinçten güliyordu. Kimi:

— Vallaha daş gibi gamyon, dedi.

Kimi:

— Evi bağlasan arkasına çeker! dedi.

Hopla zıplaya, titreye oynaya yürümeye başladık. Sefer ağanın yanındaki kapı sağlamdı ama, benimki sicimlerle tutturulmuştu. Kapıyı ne olur ne olmaz diye bir de telle sıkıca bağladım. Sefer ağa:

— Sen bakma yeğen bu sabahki orusbuluğuna, dedi, yoksa bu araba top gibi arabadır.

— Top gibi maşallah top! deyip elimi kapısına vurdum.

Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.
Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracığınız her hesap
şu yolda sizin için
en büyük şanstır,
Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60515 - A - 20885 — 149)

A K B A B A

Sahibi: Erg n ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yur-datap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâ-mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

Hemen daha o günü iş bulduk. Ama benim umduklarımın tüm dışın-da bir iş. İnşaatın birine taş ocağında taş çekeceğiz. Taş ocağı Kurttepe'nin orada bir yerdeymiş. Bir sürü yokuş ve iniş... Arabanın yokuşlarda vınlayıp inlemesi ne kadar çok hoşuma gidiyorsa, inişlerde de bir kuş gibi süratlenip uçuşması o kadar çok hoşuma gidiyordu. Sonradan öğrendim, meğer muavin demek, arabanın hamalı demekmiş. Biz de bu arabanın hamalı olduğumuza göre, çok şükür Allaha her zaman hamallığımızı gösterdik, hem de daha ilk günden...

Kocaman taş ocağında sadece üç kişi vardı. Arabaya taşı yüklemek, o üç kişiyle beraber bana düşüyordu. Boşaltırken sadece üç kişiydik. çünkü birisi inşaat yerine gelmiyor, taş ocağında kalıyordu. Belli mi olurdu, belki açığızın biri çıkar taşları yürütürdü.

Taşı tona vurup yükleyemediğimiz için Sefer ağanın gözleri sustalardıydı. Lâstikler yayılmaya, sustalar gerilmeye başlayınca, Sefer ağa:

— Hooop, tamam artık! derdi.

O zaman, dizimin, kollarımın, hattâ belkemiğimin sızladığını hissedirdim. Bir insan elinde kocaman kocaman nasırlar mı olmasını istiyor, kolayı var. Alsın eline kocaman bir taş, kaldırsın kaldırsın yere at-sın. Çok geçmez, bir hafta içerisinde elinin her yanı kocaman kocaman nasırlarla dolar. Amma öyle birdenbire olmaz bu nasırlar, önce sular toplanır, sonra üzerinin kabuğu patlar, arkasından kararır, sonra morarır, ondan sonra bakar ki bünnye, odunlaşmaktan başka çare yok, hemen odunlaşmaya başlar...

Bizim de öyle oldu. Bulaşıkçılıktan sabunlana sabunlana hayli nazikleşmiş olan elimiz bir hafta içerisinde nasırlanıverdi. Günde belki sekiz on sefer yapıyoruz. Arabayı on kez yükle, on kez boşalt, ne Allahın taşı biter, ne de elin oğlunun inşaatı. Ensesi kalın politikacılar gibi çok temele harç koymadık ama, evelallah mesleğimizin ulviyeti sayesinde çok temele taş koyduk. Hem de ne iri taşlar... Hiçbir şey zor gelmezdi bana, illelelâkin şu lâstik patlamaları yok muydu ya!... Kriko zaten kendini emekkiye ayıralı y-lar olmuş, ama biz onu, iki parlak zekâ, gazoz kapaklarıyla, çivilerle, tellerle çalıştırmaya uğraşıyorduk. Bazan canı ister çok iyi çalışır, bazan da çalışmam da çalışmam diye tuttururdu. İkisinin ortası olduğu zamanlar da olurdu. İşte o zaman derti. İşin yoksa taşın yarısını yolun kıyısına boşalt, o yorgunlukla krikoya yüklen, daha onun yorgunluğunu geçmeden, lâstik sök, lâstik yama, lâstik tak!...

— Ulan, derdi Sefer ağa, vallaha sen bu rezillikten sona bi otoposa falan mâvin olsan, gendini Mısır gıralı zanneden vallaha!

— Ne Mısır'ı Sefer ağa, İngiltere gıralı, İngiltere, derdim.

Sefer ağa:

— İngilizin gıralı daha mı büyük? diye sorardı.

— He, derdim.

— Memleketi ufak ya!

— Sömürgesi var.

— O da ne ki?

Anlatırdım Sefer ağaya bildiğim kadar sömürgeyi, sömürgeciliği. Anla-

maz etmez ama, sonunda:

— İngiliz siyaseti başga, hepsi dul-

garı büyümesi, der işin içinden çı-

kardı.

O, burnumdan ter damladığı gün-

ler bile Raziye'yi düşündürdüm.

«Olmah ki benim böyle bir ara-

bam, sona Raziye de evde olmalı. Su ısıtmalı, eve gidince yunup yıkan-

malıym...» derdim.

Böyle zamanlarda Sefer ağa:

— Ne o, daldın gene lan, derdi.

Yoksa Mısır gıralığını mı düşünün-

yon?

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Cimrilik!

Bir işkoçyalı bir valiz alacaktı. Girdiği dükkânda uzun bir pazarlıktan sonra bir tane ayırdı. Satıcıya:

— Bunu alıyorum, dedi. Ama, paket yapacağımız kâğıdı ve onu bağlayacağımız sicimi içine koyun.

Biri varken, biri olmaz

Kocasının ceketinde bir tel sarı saç bulan kadın hesap isteyen bir sesle sordu:

— Bu saçın yakanda işi ne?
— Otobüs kalabalıktı, diye savunmasını yaptı adam. Herhangi bir yolcu kadından düşmüş olabilir.
— Hımm... Sekreterinin saç olmasın?
— Mümkün değil. Zira ceketim varken yanımda sekreterim yoktur, sekreterim varken ceketim yoktur!

Yeni öğrenmiş!

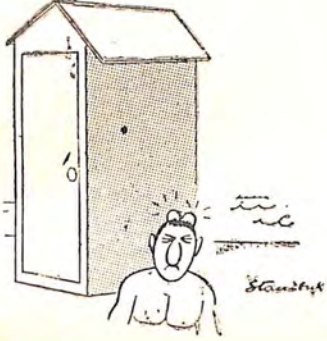
Mahkemede, yargıç suçluya:
— Dâvacı olan adamı hem dövmüş, hem de yaralamışsınız. Neden yaptınız bunu?...

— Bana bir sene evvel hipopotam demişti efendim!...
— Nasıl! Ama siz onu daha dün dövmüşsünüz...
— Evet bay yargıç... Çünkü düne kadar hipopotamın ne olduğunu bilmiyordum...

Soru

Tren baş döndürücü bir hızla gidiyordu. Genç kız, karşımda oturan kompartman komşusu erkeğe sordu:

— Neden bana yiyecek gibi bakıyorsunuz?
— Ya siz bana neden bakıyorsunuz matmazel?
— Size bakıyorum ki...
— Bakmasaydınız, size baktığımı nereden bilecektiniz?

Yazısız

Çapkın delikanlı

Genç kız, uzun zamandan beri flört ettiği delikanlıya:

— Sevgilim, evlendikten sonra da beni sevecek misin? diye sorunca, delikanlı çapkın bir gülümseme ile cevap verdi:

— Tahmin ederim... Lâf aramızda, ben evli kadınlardan fazlasıyla hoşlanırım!...

Alışveriş

Bir kadın, aceleyle evinden çıkmış caddede yürüyordu. Bir komşusu:

— Çarşıya alışverişe mi? diye sordu.

Kadın başını kaldırdı:

— Hayır, hayatım, vaktin yok, sadece ihtiyacım olan şeyleri alacağım!...

Vakti kerahet

Onesim, her zaman gittiği barın yüksek taburesine oturarak keyifli keyifli barmene baktı ve:

— Günün en güzel anı bu andır! dedi.

— Niye?

— Büroya gitmek için çok geç, eve dönmek için çok erken dedim.

— Nasıl?.. Cins av köpeği olduğuna şimdi inandın mı?

— Ne var memur bey, kolsaati işte!..

Uykusuzluk

Uykusuzluktan şikâyet eden terziye:

— Yatakta koyun sayınız, dedi doktor. Bu, eski ve iyi bir ilaçtır.

Ertesi gün, hasta daha perişan doktorun karşısına çıktı.

— Dedigimi yaptınız mı?

— Yaptım, diye inledi adam.

Koyunları saydım, yünlerini kıptım, derilerinden yirmibin mantı kestim.

— Sonra uyudunuz her halde.

— Ne uykusu doktor bey? Asıl dert ondan sonra başladı. Sabaha kadar 20.000 mantoya 20.000 astarı nereden bulacağımı düşününce durdum!

Saç ilâcı

Eczacı, müşterisine:

— Bu losyonu bir bilârdı topu üstüne sürseniz bile saç çıkarır, dedi.

— Ne kadar enteresan! diye müşteri haykırdı. Peki saçlar o yunu ağırlaştırmaz mı dersiniz?

Kibarlık

Yüzü bumburuşuk olmuş yaşlı bir kadın eczaneye girerek:

— Affedersiniz, buruşukluklara karşı neyiniz var? diye sordu.

Eczacı nazik bir şekilde eğilecek:

— En derin saygılarım madam dedi.

Saatçinin kızı

Saatçi, kızına talip olan adamdan fazla başlık istemişti. Adam itiraz etti:

— Bu çok para...

Saatçi:

— Hayır, dedi, hayır hiç de çok değil, kızım güzel, tahsilli ve onbeş sene garantilidir!

Bilgili adam

Bir Amerikalı, arkadaşına:

— Londra'ya gidecek olursanız, harikulâde bir yer var ki orasını mutlaka görün, dedi.

— Neresi? diye arkadaşı sordu.

— Paris!

Yazısız

Derste

Öğretmen ders veriyordu:

— Oksijen hayatı bir unsurdur. Oksijensiz insan nefes alamaz. Bu, bir asırdan fazla bir süre önce Lavoisier tarafından keşfedilmiştir.

Bir öğrenci parmak kaldırdı:

— Peki efendim, ondan evvel insanlar nefes almak için ne yapıyorlardı?...

Sağ kalmak için

Kırk yıllık hastasının şerefine kadehini kaldıran doktor:

— Sağlığınıza... dedi.

Doktorun az önce verdiği ilaçlara dalgın dalgın bakan adam:

— İyi ama, dedi, siz mi içeceksiniz, ben mi?...

Yaya!

Bir çocuk annesine sorar:

— Anne, yaya kime derler?

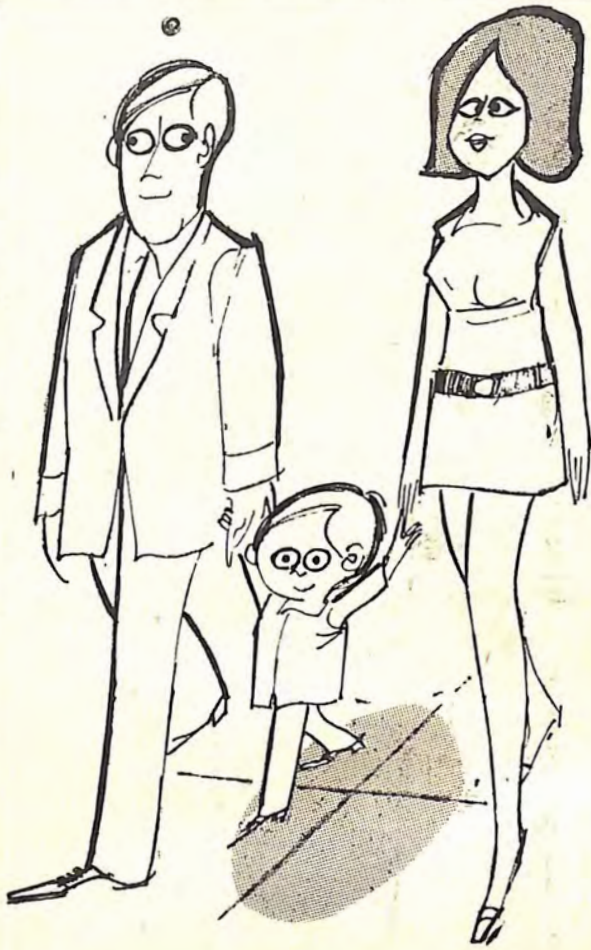
Çocuğun annesi otomobil kullanan kadınlardan biriydi. Biraz düşündükten sonra:

— Beklenmedik bir anda otomobilin önüne çıkan insan! cevabını verdi.

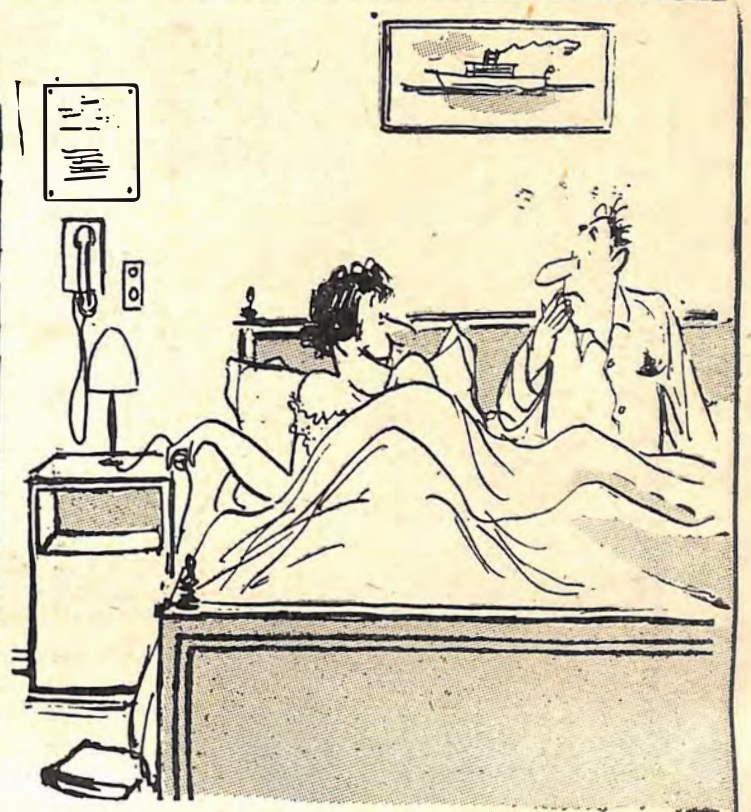

— Demek, bacaklarımı beğeniyorsunuz...

— Çoook... Ne yazık ki sadece iki tane!...

**Dünya
Kari-
katür-
leri.**

— HIÇ ÖZÜR DİLEMEYİNİZ ... ODASINI ŞAŞIR -
MAK HERKEŞİN BAŞINA GELEBİLİR !...

YAZISIZ

— ÇABUK BANA AHÇI RAHİBİ ÇAĞIRINIZ !...

— HER HANGİ BİR YARDIMDA BULUNABİLİR MİYİM MATMAZEL ?

YAZISIZ

YAZISIZ

— BENDENİZ ÖZEL DEDEKTİF ...HALEN
KOCANIZIN ÖZEL HİZMETİNDEYİM !...

yıl sonuna kadar tasarruflarınızı iş bankasında toplayınız... milyon bayramında siz de bayram ediniz

Yirmi bine yakın talihli Milyon Bayramında tam 16 MİLYON lira kazanacak. Bu talihlilerden biri pekâlâ siz olabilirsiniz. Bütün tasarruflarınızı İş Bankasında toplamakta acele ediniz. MİLYON BAYRAMINIZ şimdiden KUTLU OLSUN.

MİLYON BAYRAMINDA:

45

APARTMAN
DAİRESİ

50 adet 100.000 lira

100 ADET 10.000 LİRA

200 ADET 5.000 LİRA

1 000 ADET 1.000 LİRA

ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE BANKASI

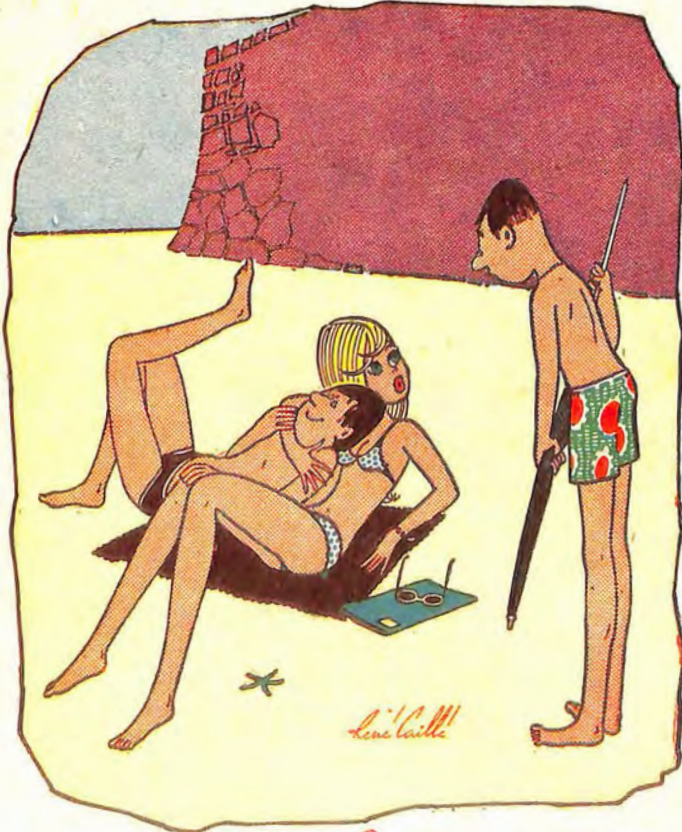
paranızın...
istikbalinizin emniyetidir

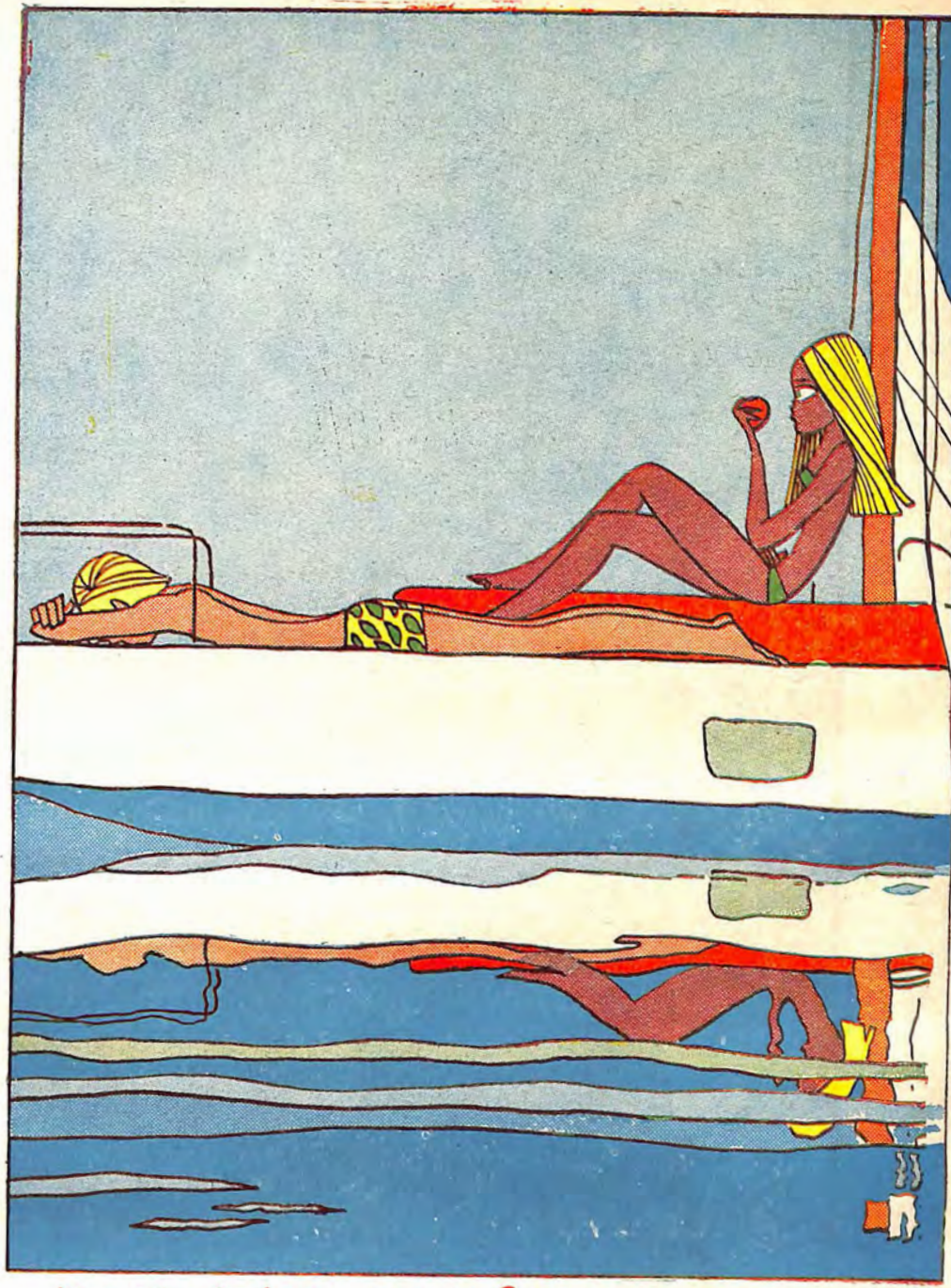
Akhaha

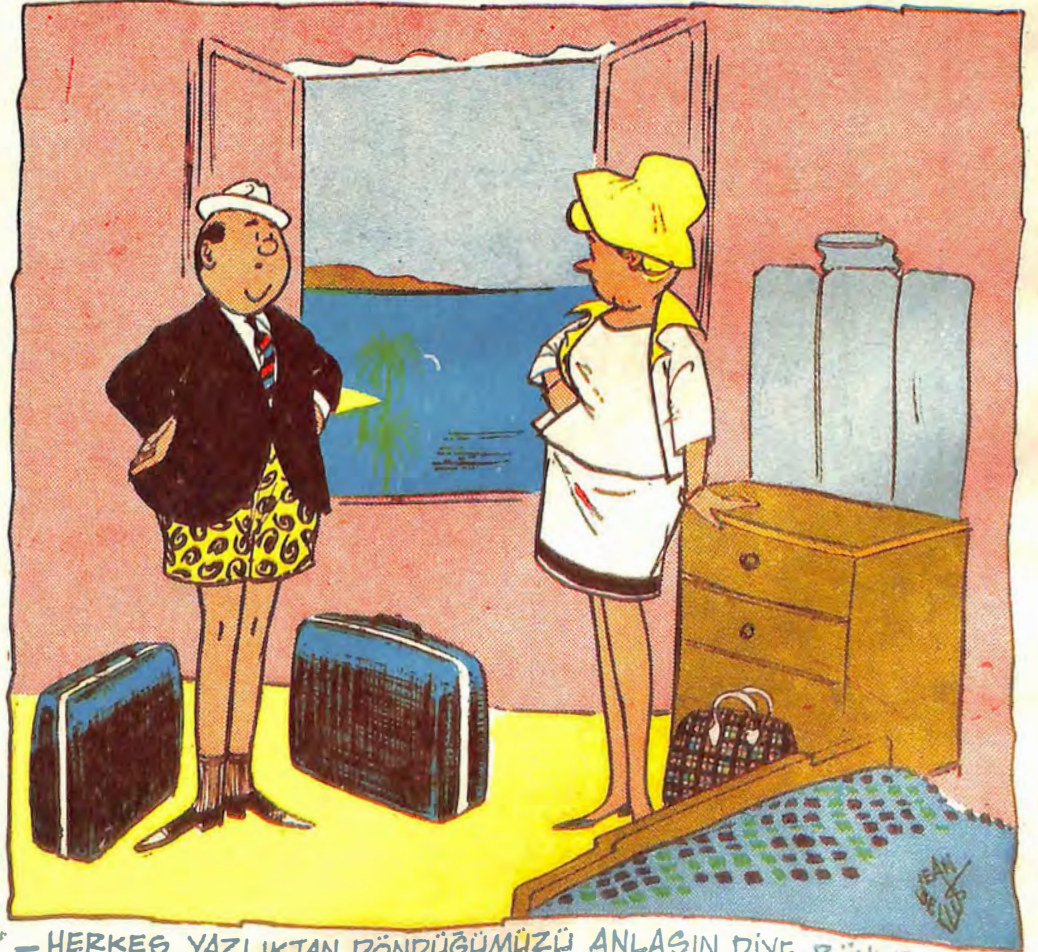
— İŞLERİ GÜÇLERİ HEP AVDAN BAHSETMEK ...
— EVET AMA, BU SEFERKİ BAĞKA BİR AVA AİT
HER HALDE !..

— NE KIZIYORSUN AYOL? SADECE VEDALA-
Ş YORUZ !..

— AYOL YAZ BEÇİYOR, SEN HALÂ UYUYORSUN !..

— HERKEŞ YAZLIKTAN DÖNDÜĞÜMÜZÜ ANLASIN DİYE BÖYLE
GİYİNDİM !..